

Siyasi Gazete

Ocak 2016

**Söz ve Eylem
Dergisi'in Ekidir**

Sayı: 7

Fiyatı 1 TL

İşbaşı

**Başkaldır
Ücretli
Köleliğe
Son Ver!**

İnkâr ve İmhaya Son!

1128 akademisyenin, devletin Kürt halkını imha planına karşı çıkması Türkiye’de ve yurtdışında önemli bir yankı yarattı. İmhaya, soykırıma karşı yükselen ses daha da gürleştirdi. Devlet ve Erdoğan bu etkili çıkışa karşı bir yandan akademisyenleri küfrederek, karalayarak tehdit ederken, öte yandan da akademisyenler arasında çatlaklar yaratmaya çalışıyor.

Davutoğlu, akademisyenlerin çıkışını etkisizleştirecek bir yol arıyor. İmzasını geri çekecek birkaç akademisyen bulmak için adeta yalvarıyor.

Erdoğan ve Davutoğlu, akademisyenlerin bildirisine toplumun farklı kesimlerinden büyüyen destek karşısında sözlerinin beş para etmediğini gördükçe, cinnet haline geçiyor. İhanet lafları havada uçuşuyor. Üniversite yönetimleri, savcılar harekete geçiriliyor. Yetmiyor, devrimci ve Kürt kanı içerek semiren mafya bozuntuları daha fazla semirmek için devreye giriyor. Erdoğan üç- dört kişilik bir kalabalık olduğunu gördüğü her yerde ağzını açıyor tehditler savuruyor. Ancak bütün bunlar yaşadıkları korkuya çare olamıyor, olamayacak.

Soykırım “Fıtratı”

Bilinçaltı konuştuğunda insanın gerçek niyetini, kişiliğini, (fıtratını) ele verir. Geçtiğimiz hafta Erdoğan, varlığının koşulu haline getirdiği başkanlık sistemini savunurken Hitler Almanya’sını örnek verdi. Büyük bir gaf yaptığını anlayınca, çark etti ve Endonezya’yı örnek gösterdi.

Erdoğan’ın kendine örnek olarak aldığı bu iki ülkenin önemli bir ortak özelliği var. Bu iki ülke 20. yüzyılda soykırımların gerçekleştirildiği üç ülkeden ikisidir. Üçüncü ülke Ermeni, Pontus ve Koçkırı-Dersim soykırımlarıyla soykırım tarihini açan T.C.’dir.

Hitler, soykırımı 1930’lu yıllarda iktidara yerleşince Komünistlere karşı katliamla başlattı. Savaş sırasında işgal ettiği ülkelerdekiler de dahil Yahudilerin üçte ikisi, (öldürülenlerin 6 milyondan fazla olduğu sanılıyor) gaz ocaklarında işkencehanelerde, tıbbi deneylerde, vb. öldürüldü. Benzer katliamı 1965-66’da Endonezya ‘da General Suharto uyguladı. Komünistler, komünist sempatanlar bir süre avı misali gördükleri her yerde ordu, polis, özel kuvvetler ve Müslüman halkın katılımıyla katledildiler. Müslüman fanatikler, komünistlerin kestikleri kafalarını sopalara takıp yürüdüler.

Erdoğan’ın özlemine bu iki ülkeyi örnek göstererek ifade etmesi bilinç altının tezahürüdür. Öyle olmak istediğinin değil, öyle olduğunun ilanıdır. Erdoğan sinirlendikçe genleri harekete geçiyor ve kendi geçmişine dönüyor. Erdoğan en çok bugünlerde sinirlidir. Çünkü, Suriye ve Kürtlere yönelik bütün planları altüst oldu. Suriye’de Kürtler Erdoğan’a ve IŞİD’e rağmen geleceklemini kuruyor. Türkiye’de Kürt Ulusal Mücadelesi, kendine dayatılan inkâr ve imhaya karşı

devamı sayfa 3’de

Kölece Çalışma, Sendikaları Hiçleştirme, Kıdem Tazminatı Fonu, Kiralık İşçilik. Patronların ve Hükümetin Yeni Saldırıları

Halil Atay

Bunalımın yükünü işçi sınıfına daha çok yüklemek için saldırılarını artırırlar. İşçi sınıfımız bu saldırıları geri püskürtecektir.

Burjuvazi emperyalist sıçramalardan umduğunu bulamıyor. Libya’da, Mısır’da, Suriye’de eli boş kaldı; ne kadar uğraşsa, ne kadar savaş çıkırtkanlığı yapsa da umduğu olmuyor. İşleri sarpa sarıyor, dışardan bunalımını kurtaracak büyük kârlar elde edemedikçe devrimi bastırmak, bunalımdan çıkmak için işçi sınıfına saldırılarını daha da artırıyor. Ücretleri gerçek anlamda

devamı sayfa 2’de

Hadi uyan

Aydınlığa çık da çil gözlerin ışısın

İlk yazlar sıcağı biriksin yüreğine (Metin Eloğlu 1927-1985)

Bu Sayımızda

- Kargo Sektöründe Sömürü3
- Sosyal Şovenizm ve KP Mirası.....4
- Paylaşım Savaşında yeni.....4
- Kar Hırsı Öldürüyor.....5
- Bilinç-Örgüt-Mücadele.....6
- Hapishaneye Kime Düşer.....8
- 92 Yıllık Gelenek.....8
- Akademisyenler Yalnız Değil....9
- Abluka Altında Eğitim.....9
- Trans Pasifik Antlaşması.....10
- Hayri Bökü ile Roporaj.....12

Patronların ve Hükümetin Yeni Saldırıları

sayfa 1'den devam

düşürmeye, genel ücret seviyesini aşağıya çekmeye, toplu sözleşmeleri fiilen geçersiz kılmaya, sendikal hareketi, bölüp parçalara ayırmaya, işçi sınıfının birliğini ve kardeşliğini bozmaya ardıcıl olarak saldırıdadır. Özellikle son dönemde sendikaları daha işlevsiz kılmak için çabalarını yükselterek sürdürmekte, önceleri sendikaların işlevini parçalarken, şimdi de işçileri milliyetçilik temelinde bölmeye çabalamaktadır.

1 Kasım seçimlerinde yeniden iktidarda monolitliğini sağlayan tekeli burjuvazi, hızlı bir şekilde mecliste yeni saldırı yasalarının gündeme getirilmesi için harekete geçmiştir. Petrol İş Sendikası genel kurulunda yeni ve kendine göre bir yönetimin sağlanmasının ardından, Türk İş genel kurulunda burjuvazinin sözcüleri gövde gösterisi yaparcasına kendilerini ve tavırlarını hissettirmeye çalıştılar.

Bu adımlar yetmezmiş, sendikal hareketin bir çıkamaz kuyuya atılma çabası bitmemiş gibi, daha şimdiden kıdem tazminatı yasası ile kiralık işçilik yasalarının Şubat ayı gibi gündeme gelebileceği konuşulmaktadır. Patronlar işçi sınıfının hiçbir hakkına göz yummamak, iktidardaki uzantıları eliyle işçi sınıfının büyük mücadele ve özverilerle kazandıklarını bir çırpıda geri almak için saldırmaya yeniden başlamaktadırlar.

Patronlar kıdem tazminatını kaldırmak istiyor

Kıdem tazminatı fonu bizden önceki kuşakların büyük mücadeleleriyle kazanılmış bir haktır. Taşeronlaştırma ile ve patronların iktidarlarının çıkardığı işçi düşmanı yasalarla zaten kuşa çevrilen kıdem tazminatını bile burjuvazi çok yüksek bulmaktadır. Yıllardır patronlar kıdem tazminatının kaldırılmasını istiyor ve bunu açık açık dillendiriyorlardı. Çünkü onlara göre kıdem tazminatı işten atmaların önündeki engel gibi görülüyordu; işten atılan işçi hem kıdem tazminatı, hem işsizlik ödeneği almamalıydı.

Kıdem tazminatı kaldırılarak patronlar istediği işçiyi istediği zaman işten atabilecekti. Bu da zaten zorlaştırılan ve dağıtılan, işlevsizleştirilen sendikal örgütlenmeyi daha da dağıtmada, işçi sınıfını örgütsüz, tutunacak dalsız bırakmada önemli bir adım olacaktı. Bu nedenle patronların hükümetleri, burjuvazinin isteklerini yerine getirmek için canla başla çalışmakta ve işçi düşmanı yasaları adım adım gerçekleştirmek için parlamentoya getireceğini açıklamaktadır. Burjuva gazeteler açıkça 'Patron batsa da kıdem tazminatı garanti' vb haberlerle işçi sınıfımızın algısını bulandırmaya ve sanki iyi bir iş yapıyormuş gibi göstermeye çalışmaktadır. Yapılmak istenen, bakan Süleyman Soylu'nun açıkça söylediği gibi kıdem tazminatının doğrudan özel bankalarda 'bireysel emeklilik sistemi' şeklinde biriktirilmesi ve işçinin alın terinin fon adı altında daha baştan itibaren finans kapitale peşkeş çekilmesidir. Patronlar

hem parayı işçinin elinden almak istemekte, hem de ayda 30 gün çalışan işçiye 30 gün üzerinden değil, daha az gün üzerinden kıdem ödemeye çalışmaktadır.

Patronlar kiralık işçilik istiyor

Burjuvazinin özlemlerini ikiletmeden gündeme getiren AKP iktidarı, sadece kıdem tazminatı fonu ile kalmayacağını açıkça beyan etmekte, kıdem tazminatı ile birlikte veya hemen ardından özel istihdam büroları ya da kiralık işçilik yasasını gündeme getireceğini dillendirmektedir.

Taşeron çalışma sistemi gittikçe yaygınlaşmakta ve işçi sınıfımız taşeron çalışmanın ne olduğunu sürekli işten çıkarılarak ya da farklı farklı patronlar arasında geçişler yaşayarak öğrenmektedir. Taşeron sistemi özellikle sık sık işten çıkarmalarla, örgütlenme önündeki engellerle vb. gündeme sık sık gelmektedir.

Özel istihdam büroları ile ilgili olarak patronların iktidarı daha önce girişimde bulunmuş ve bir yasal düzenleme yapmıştı. 2003 yılındaki bu düzenleme kısmi anlamda özel istihdam bürolarının kurulmasının önünü açmış ve özel sektörde bazı kesimlerde bu bürolar işçi simsarlığı yapmaya başlamıştı. Fakat iş kanunumuzdaki bazı kısıtlamaların olması, asıl işin kiralık işçilere ve taşeron işçilerine yaptırılamaması, kiralama süresinin sözleşmeyle olması ve ard arda en fazla iki defa yapılabilmesi gibi engeller patronların işine gelmemekte, patronlar doğrudan işçiyi korunmasız bir şekilde sömürebilecekleri koşulları istemektedir.

Burjuvalar işçileri doğrudan bir aracı kurumun özel istihdam bürolarının işe almasını ve bu büroların bir şirket gibi çalışmasını istiyor. Kendisi hiçbir

risk almadan bu bürodan işçiyi kiralayarak asıl üretim işi de dahil bütün işini yaptırmayı, bu sistemi kamu işyerlerine de yaymayı ve bu işçileri kendi iş ilişkisi olmadan istediği zaman alıp, istediği zaman göndererek çalıştırmak, istediği kadar sözleşme yaparak çalışmayı esnekleştirmek ve yine bu işçilerle işyerlerindeki örgütlülüğü de, baskı altına almak istiyor.

Patronlar örgütlenmenin olmadığı

kölece çalışma koşullarını dayatmak istiyor

Kıdem tazminatının fona devredilmesi ile işçiyi istediği zaman işten atmak isteyen patronlar, kiralık işçi sistemiyle de aynı işyerinde farklı farklı bürolardan işçi kiralayarak asıl işi kiralanan işçilere yaptırmayı, sendikal örgütlenmeyi ve işçilerin farklı farklı işverenlerde çalışıyormuş gibi gördükleri için birlikte ve koordineli mücadele etmesini engellemeye çalışmak istiyor. Hem kıdem tazminatının olmaması, hem de kiralık işçi olması, işçinin özlük haklarını elinden aldığı için işçiyi kölece çalışma koşullarına, düşük ücretlere çalışmaya razı olmaya itecektir.

İşçi sınıfımız saldırıları geri püskürtmelidir

Türkiye işçi sınıfı bütün kazanımlarını mücadele geleneğiyle kazanmış, kendiliğinden sınıf olmaktan kendisi için sınıf olmaya geçmiş, patronları birçok kez yenerek yasalarla oynanan oyunları geri püskürtmüştür. Kazanılan her mücadele ile yeni haklar almış ve birçok sınıf kardeşini bu mücadelelerde yitirmiştir. Kazanılan hakların kolay kazanılmadığının bilinciyle mücadele edilmeli ve dayatılan esnek çalışma sistemi ve kölece çalışmaya götüren koşullar reddedilmeli, burjuvazi bir kez daha yenilgiye uğratılmalıdır.

Patronlar da boş durmayacaktır. Aramıza işçi dostu gibi görünen ama gerçekte sınıfa ihanet eden birçok kişiyi sokacaktır. Bunların temel amacı bizim birliğimizi ve örgütlülüğümüzü dağıtmak, bizi birbirimizden ayırmak ve değişik şekillerde örgütsüz kılmaktır. Kazanımlarımızı korumak ve güçlendirmek için birliğimizi bölmeye, sendikalarımızı işlevsizleştirmeye, bizi milliyetler üzerinden politika üretmek milliyetçilikle kirlitmeye, ya da sendikalarımızdan istifa ederek devrimci ya da başka adlarla anılan sendikalara gitmemizi isteyenlere karşı inatla militan bir şekilde mücadele etmeli ve bir tek şeyi haykırmalıyız.

Birliğimiz gücümüzdür.

Yaşasın işçi sınıfının birliği !

Her türlü engele karşı saldırıları geri püskürteceğiz !

Örgütsüz işçi köle işçidir.

Patronların kölesi olmayacağız !

Kargo Sektöründe Sömürü Çarkı

Mustafa Özkan

Ülkemizde kargo sektörü, kapitalizmin gelişmesine paralel olarak seksenli yılların ikinci yarısında yaygınlaşmaya başlamıştır. İşleyiş itibarıyla kargoculuk, hem büro işçiliği, hem beden işçiliği, hem de üst düzey yöneticiliği istihdam etmek zorundadır. Kargo sektörü hizmet ürettiği için, gelişen kapitalist sistemde önemli bir yer tutar. Çünkü çağımızda üretilen ürünler ve ürünleri anlatan belgeler en hızlı şekilde tüketiciye ulaştığı zaman kâr oranı daha fazla artmakta ve aynı zamanda kârın geri dönüş süresi kısalarak birikim süreci hızlanmaktadır.

Ülkemizde bu sektör de, diğer yeni sektörler gibi kurlsız kaidesiz doğmuştur. Başlangıç yıllarında, her önüne gelen her hangi bir ad altında kargo şirketi kurdu Kapitalist rekabet sonucu bunların bir kısmı iflas ederken, bir kısmı da büyüdü. Bunlardan en önemlileri olan Yurt İçi Kargo ve Aras Kargo o ilk kuruluşlardandır. Bunların ikisinin patronları da sol bir gelenekten geliyor. Başta Aras Kargo olmak üzere ikisi de o yıllarda ceza evlerinden çıkan ve mimmendikleri için iş bulamayan insanları öğrenim düzeyine göre işe alıp çeşitli görevlere getirmiştir. Özellikle işe alınan “işsiz okumuşlar” bu firmalara gönül bağıyla bağlanıp, her türlü fedakarlığı yapmaya başlamıştır. Öyle ki sekiz saatlik iş günü eylemleri yüzünden faşist zindanlara atılanlar bile, 16-17 saat çalışmaları az görüp, gece yataklarından kalkıp işi takip etmeye vardırımlardır gönüllülük bağlarını. Patronlar ise bu gönül bağına kullanarak ‘bakın bu işyeri hepimizin; sizden çalışma ve fedakarlık bekliyorum’ diyerek daha fazla çalışan fakat daha az kazananlar ordusu kurmayı başarmıştır. İşsizliği ve itilmişliği yaşayan bu gönüllü işçiler, patronların dediğini harfiyen yerine getirmek için patrone çok patronluğa soyunarak, her türlü kurlsız çalışacak tanıdıkları bulup işe alıp çalıştırmışlardır. Sonunda öyle bir hale gelmiştir ki sektörün amiral gemileri, aylardır maaşını alamayan, buna rağmen ikna edilip çalıştırılan, sendika, sigorta isteyenlere karşı saldırıya geçen has ‘Kunta Kinte’ler’ Velhasıl tam bir köle sitemi içerisinde çalıştırılan insanlar sayesinde palazlandıkça palazlanmıştır sektörün iki lideri ve bugün paha biçilmez devasa Holdingler haline dönüştürülmüştür. Düşünün, on binlerce işçinin dört-beş ay ücret almadan çalıştığı kuruluşa sağladığı kârı. Bu bir bedava kredi demektir

Kargo sektörü böyle kirli tezgahlar üzerine kurulup geliştirildi. Emekler pervasızca sömürüldü. Sonunda patron yardakçılığı yapan hempalar da boyunun ölçüsünü aldı. Önce ayrılmak için kendi kendilerini ikna etmeleri istendi. Olmayınca tazminatını al çık denildi. Tazminat ödemelerinde görüldü ki ödenen ücretlerle yasal maaşlar aynı değilmiş. Koskoca müdürlerin maaşı asga-

ri ücretten gösteriliyormuş. Gönüllü ‘mülkiyetsiz patronluğun’ ödülünü alıp çıkarıldılar. Sonunda güvencesiz çalıştırılmak üzere ikna ettikleri işçilerden bile gülünç duruma düştüler..

Daha sonraları bu iki büyüğe Gülen Cemaati yanlısı Sürat Kargo eklendi. Onlar da kendi yandaşlarına aynı politikayı işleyerek palazlanmaya başladılar. Ama hep aynı çark, hep aynı sömürü.. Yine Aras Kargo’ya kızan yöneticileri kendi bünyesine alan MNG Holding patronu, MNG kargoyu kurup, zaten bilir kişi olarak transfer ettiklerine bildik işleri yaptırıldılar..

Bu arada batanlar, satılanlar da oldu. İrili ufaklı bazı firmalardan hâlâ yaşamını sürdürenler de var. Ama onlarda çalışma yaşamı daha kötü. Bu dördü hariç, diğerlerinde çalışan sayısı az olduğu için, göze batmıyorlar..

Şimdilerde ise eskiye rağmen biraz iyi çalışma yaşamı! Çünkü artık büro işçileri ve taşıyıcı kuryeler, sabah sekizde işe başlayıp, akşam altı otuza kadar çalışıyor ve hiçbir mesai ücreti almıyorlar..Transfer merkezi işçileri ise, günü ikiye bölüp vardiyalı çalışıyor ve gece vardiyası düşük bir mesai ücreti alıyor. Bu durum saydığımız bu dört kargo firmasında aynı. Yani 10-12 saat çalışıyor insanlar. Şu anda geç ödemeler sonlandı. Çünkü hepsi uluslararası bir firmayla ortaklaştığı için onların koşullarına uyuyorlar. Cumartesileri ise saat on beşe kadar çalışıp ek ücret almıyorlar..

Bu firmaların her birinde en az beş bin, bazılarında ise on binlere varan işçi çalışıyor ama dağınık bir çalışma sistemi var. Örneğin böyle devasa büyüklükte çalışan olan bir işletmenin en fazla işçi çalışan biriminde çalışan sayısı iki yüzü bulmaz. Çünkü birimler semtlere, ilçelere, illere ve sanayi bölgelerine göre ayrılmış, dolayısıyla yüzlerce bölümden oluşmuştur. Böyle olunca da işçilerle iletişim kurmak ve örgütlemek zordur. Bir bölgede örgütlenmeye kalkışsanız, diğer bölge ona uymaz çünkü bölgeler, hatta şubeler rakip haline dönüştürülmüştür. Örneğin A grubu bölgesinde çalışan, B grubu bölge çalışanından %10 daha fazla maaş alır. Bu durum şubeler için de geçerlidir. Bir de çalışanlar en küçük birimlerde bile ayrılmıştır. Örneğin; üç kişilik çalışanı olan bir şubede, bir yönetmen (müdür), bir MHS ve birde kurye vardır. Hepsinin ücreti sırasıyla farklıdır ve hepsi yönetmene bağlıdır. Hepsinin çalışma yaşamındaki geleceği yönetmene bağlı olduğu gibi, yönetmeninki de Bölge yöneticilerine bağlıdır..En ufak bir aykırı söylem tazminatsız işten çıkmayı gerektirir. Çünkü taşınan ürünler değerlidir ve kaybolması durumunda kimin hırsızlıkla suçlanacağı belli değildir. Dolayısıyla herkes biri, üç kuruş fazla almak için mücadele ederken işsiz kalma korkusunu benliğinde hissetmektedir.

Bu firmaların işini acentelik sistem-

leri daha da kolaylaştırmaktadır. Acentelik sistemiyle tüm şubeler ve küçük birimler, küçük işletmelere ayrıştırılmıştır. Böylece yüzlerce patronu olan bir kuruluşa dönüştürülmüş, çalışanların sürekli gözleendiği bir yapı oluşturulmuştur. Tüm sorumluluğu acentelere yükleyen ana firmalar, suya sabuna dokunmadan kârına kâr katmaktadır. Bu sistem aynı zamanda çalışanların hak aramasının önünde de bir engeldir. Çünkü koskocaman şirket çalışanları acentelik sayesinde 10-15 çalışanı geçmeyen küçük işletmelere dönüştürülmüştür. Bu sayede direnişlerin önü kesilmiştir. Örneğin, bir şubede iş bırakma işlemi uygulansa diğer birimleri etkileyecek hiç bir yaptırım yoktur. Çünkü gelen ve giden kargo işlemleri ana işletmenin transfer merkezleri tarafından ufak tefek aksaklıklar olsa da yürütülür.

Birkaç üst düzey yönetici dışında farklı ücretler alanların bile maaşları asgari ücret üzerinden ödenir. Böylece ilerde tazminat gibi haklar çok cüzi miktarlara indirildiği gibi, emekli olanların maaşları da en alt düzeye çekilmiş olur. Bu, şu anda ülkemizde uygulanan geçerli sistemdir aslında. Bu sayede hem sosyal güvenlik kurumu, hem de patronlar kârlı çıkar. Tek zararlı işçilerdir

İşçiler işe işçi olarak alınmazlar. İşçiler ilk işe başladıklarında eğitime tabi tutulurlar. Bu eğitimin yarısı şirket erdemleri ve şirkete bağlılığa dayanırılır. ‘Siz sıradan bir işçi değilsiniz’ le başlanır mesela... Çünkü bilgisayar başında çalışıyor ve telefonlara cevap veriyorsanız, adını Müşteri Hizmetleri Sorumlusu(MHS), kargoları indirip bindiriyor ve müşteriye dağıtıyorsanız kurye, bu işleri takip ediyorsanız yönetmen veya müdürsünüz..Yani işçi adını bile anmaya müsaade etmeyen bir sistemden bahsediyoruz. Ama ödenen ücretlerin % 90 civarındaki kısmı ya asgari ücret veya asgari ücret gösteriliyor..

Bu alanlarda örgütlenilemez mi ?... Örgütlenmek için doksanlı yıllardaki girişimlerin sekteye uğratıldığını anlatmıştım. Şu anda ise onlardan ders alınarak şirketler parçalara ayrılmış durumda.. Yani çok zor bir iş kargo sektörünü örgütlemek. Bugünkü sendikacılar ise zoru sevmiyor. Onların amacı da bir an önce yetki sahibi olup sendikalarına kazanç sağlamak.. Oysa burada örgütlenmenin uzun zamanlar alacağı bilinerek işe başlanmalı. Yoksa yılların algısıyla yönetilen bir işçi topluğu bugünden yarına örgütlenmez.. Bir de bu işçi topluluğunun bir bölümü Hakkari’de, bir bölümü Edirne’de olunca zorluk derecesi daha da artıyor.

Kısacası bu insanlar dünyanın yükünü taşıyor. Ama üç kuruşa.. En küçük istemler bile kapı dışarı edilmelerine yetiyor da artıyor bile.. Bu insanlar yarı aç yarı tok, bir de sistemin işsizlik oranını aşağılara çekiyor. Oysa herkesten çok çalışarak işsizden biraz fazla kazanıyorlar, hepsi bu!

sayfa 1’den devam

Soykırım “Fıtratı”

“beklenmedik” bir biçimde, bir halk olarak savaşıyor. Evet, Erdoğan bugünlerde çok sinirlidir. Sinirlendikçe bilinçaltı kendini ele veriyor. Kürt halkına dayatılan imhaya karşı ses veren akademisyenlere olmadık hakaretlerle saldırırken, kendi cehaletini hatırlıyor ve bu cehaletten gelen kinini kusuyor.

Erdoğan ve Davutoğlu’nun . “Güneydoğu ve doğuda” başlattıkları “temizlik hareketinin sonuna kadar sürdürüleceğini” tekrarlamaları, bir tek “terörist” kalıncaya kadar “temizlik harekâtını sürdüreceklerini” açıklamalarından anlıyoruz ki Kürtler ancak siyasal taleplerinden vazgeçerlerse, yani Kürt olmaktan vazgeçerlerse varlıklarını sürdürebilecekler. Yapıp yapamayacaklarından bağımsız olarak, bu bir etnik temizliğin , bir soykırımın ilanıdır.

Türk burjuvazisi, Osmanlıdan devraldığı soykırım geleneğini (fıtratını) Cumhuriyet tarihi boyunca büyük bir sadakatle, geliştirerek sürdürdü, sürdürüyor. Bu tarih boyunca hiçbir hükümet, cumhurbaşkanı ve başbakan bu politikanın dışında kalmadı. Türkiye’de, her ne kadar komünistler Kürt halkının, halkların siyasal hakları ve mücadelelerini komünistçe savunamadıysa da, anti-komünizmle Türk şovenizmi, soykırımcılık birlikte var olmuştur.

Tayyipler sadece iktidara geldikleri günden değil, geçmişten beri bu politikanın taşıyıcılarıdır. Dün onlar Türk burjuvazisinin Komünizmle Mücadele Derneği (KMD), Milli Türk Talebe Birliği (MTTB) adı altında Komünist harekete, Kürt siyasal mücadelesine karşı ileri sürdüğü piyonlardı. Tan matbaasını yakanlardı. ABD 6. Filosunu protesto eden genç devrimcilerle ölümüne saldıranlardı. 16 Mart, Çorum, Maraş katliamlarını onların yolundan yürüyenler yaptı. 1950 den sonra, yani Türkiye’nin ABD’nin, CIA’nın yörengesine girdiği tarihten itibaren KMD ve MTTB’de özenle yetiştirilen bu kadronun içinde kimler yok ki: Abdullah Gül, Recep Tayyip Erdoğan, Mehmet Ali Şahin, Bülent Arınç, Beşir Atalay, Ömer Dinçer, Tamer Yıldız, İsmail Kahraman Abdülkadir Aksu, Hüseyin Çelik, Bahattin Yıldız ve ikinci üçüncü sırada yüzlercesi. Bugün bu kadro hükümette, devleti yönetiyor. Bugünkü katliam ve soykırım yürütücüsü bu kadrodur.

Türk burjuvazisi en militan, en sadık ve en etkili temsilcilerini bu kadroda buldu. Bu kadronun aşırılıklarına ve defolarına katlanması bir nevi hizmet bedelidir. Yarın da bu aşırılık ve defoları işçi ve emekçileri yeniden kandırmak için kullanacağından kuşku duyulamaz. Ali Koç’un son zamanlardaki çıkışı bu sürecin başladığının işaretidir. Burjuvazinin yıllardır oynadığı parlamenter demokrasinin kuralı budur. Önce kullan, sonra yeniden kullan. İşçi sınıfı, emekçiler bu oyunu bilinçlenerek , örgütlenerek dün bozdular; bugün de daha iyi örgütlenerek bu oyunu geri dönülmez biçimde bozabilirler.

Sosyal Şovenizm ve KP Mirası

N. Fırat

1990'lı yıllarda SSCB'nin çözülmesi ve Türkiye'de TBKP'nin kapanması sonrasında, yaklaşık on yıllık bir sessizlik döneminden sonra TİP kökeninden gelen bir grup aydının çıkarttığı Gelenek dergisinin SİP'i kurması ve daha sonra bu partinin isminin değiştirilerek TKP'ye dönüşmesi sonrasında KP ismi her zaman bir sorun alanı oldu. Bu parti sol kamuoyunun önemli bir kısmında TKP olarak değil SİP/TKP olarak anıldı. Kurulan partinin TKP ismini taşıyamayacağı, onu temsil edecek bir tarihe sahip olmadığı eleştirileri sürdü. Bu TKP'ye yönelik diğer bir eleştiri noktası ise Kürt meselesinde, ulusalcı bir söyleme sahip olması, “misak-ı milli”yi esas alan bir yerden politika yapması olmuştu. Gezi sonrasında TKP'nin ikiye bölündü. Bu partilerden KP, eski çizgisini sürdürürken, HTKP'de ise sular durulmadı. HTKP'nin kendi iç tartışmaları sonrasında bir grubun daha ayrılarak TKH' (Türkiye Komünist Hareketi) ini kurması sonucu “KP” miraslı partilerin sayıları üçe çıkmış oldu

Geçtiğimiz günlerde TKH, “Kürt sorununda komünistlerin tutumu”adlı bir bildirge yayınlarak Kürt halkının sürdürdüğü direnişe ilişkin ve yine Kürt meselesine yönelik bakış açısını ortaya sermiş oldu. Bu bildirmede yazılanlara bakıldığında Kürt sorunun çözümünde özyönetim veya özerklik talebi ülkeyi parçalayacak bir taleptir gibi ele alınıp, ülke ya “AKP gericiliğine” teslim olacaktı ya da emperyalizmin denetiminde bir bölge oluşarak ülkenin parçalanması sağlanacaktı sonucuna varıyor.

Bu anlayışa göre, tam anlamıyla bir misak-ı milli solculuğu yapan ve Kürt ulusal hareketi sosyalist bir programa sahip olmadığı için desteklenmeye değer görülmeyen bir yaklaşım ile karşı karşıyayız. Ancak bu yaklaşım egemen ulus solculuğudur. Sosyal şovenizmdir.

Bildirge metnine detaylı olarak baktığımızda eğer bu söylediklerimiz daha net anlaşılacaktır. denilmektedir ki, “O yüzden bugün ülkemizde Kürt siyasi hareketi tarafından gündeme getirilen “öz yönetim ve özerklik” siyasetinin bir boyutu “parçalanmaya” yol açacak bir sürecin adımı olarak okunabilir. Böylesi bir politikanın gideceği yer Kürt emekçilerin kurtuluşu olmayacaktır. Tersine, bu politikanın, emperyalist güçlere bağımlı, emperyalist-kapitalist sisteme entegrasyon dışında bir seçenek anlamına gelmeyeceği açıktır. Kürt emekçilerinin ulusal haklarını emperyalizme kurban edecek bir siyaset, gerçek kurtuluş ve özgürlük değildir.

Bu arkadaşların kavrayamadığı temel sorun, Kürt halkının özerklik talebi ister düzen içi bir talep olsun, isterse de düzen dışına sarkan bir süreç öngörsün – eleştiri hakkı saklı kalmak kaydıyla- ezilen bir ulus olmalarından dolayı, meşru demokratik bir taleptir. Bu nedenle de ‘siz emperyalist kapitalist sisteme entegre olacaksınız’ eleştirisinin hiç mi hiç anlamı yoktur. Birincisi bu ülke zaten emperyalizmin denetiminde kapitalist bir ülkedir. Kürtler sanki sosyalist yada ulusal bir zeminden ayrılarak emperyalist sistemle entegre olacaklarmış gibi bir yaklaşım ülkedeki egemenlik ilişkilerini gizleyen, şoven bir yaklaşımdır. Bu ülkede gericiliğin kaynağı Kürtler değil mevcut rejimdir.

Ayrıca egemen ulus kanadından, ezilen ulus adına konuşarak misak-ı milli

savunusu yapmak komünistlerin harcı olamaz. Bu ülkede çok fazla parçalanma edebiyatı dinledik, ancak parçalanma edebiyatını “komünistlerin” de yapacağını doğrusu beklemiyorduk.

Bugün Kürt halkının direnişine diz çöktürülmek isteniyor; iradesi kırılmaya çalışılıyor; sonuçta Kürt coğrafyasında bir halk boğazlanıyor. Böyle bir durumda Türk burjuvazisinin karşısında, Kürt halkının yanında yer almak gerekirken, ‘aman ha parçalanınız, bölününüz’ söylemi egemen sınıfın söylemidir.

Diğer yandan Kürt halkının varlık yokluk kavgası emperyalizmin bir uzantısı olarak değerlendirilmekte, Kürt ulusal hareketinin özerklik talebinin, emperyalizmden bağımsız olamayacağı söylenerek yaşanan direniş süreci küçümsemekte ve şaibe altında bırakılmaktadır. Aslında bu durum ezilen ulusun, Kürt halkının iradesini yok saymak, bugüne değin ortaya koyduğu direnişleri küçümsemek anlamına gelir ki, bunun komünistlikle herhangi bir ilgisi yoktur.

Yine bildirmede, “bölgedeki gelişmeler, bir Türk- Kürt etnik savaşına doğru gitmekte, bu savaştan Kürt emekçileri gibi, Türk emekçilerinin de zarar göreceği belirtiliyor. Kürt ulusal hareketine “hendek siyaseti kör bir siyasettir” denilerek, bu yoldan vazgeçmeleri çağrısında bulunmaktadır.

“Yaşanan çatışma, şiddet, abluka ve “hendek” siyaseti kör bir savaştır. Bu savaştan çıkacak “sonuç” ülkemizin ileriliklik, eşitlik, özgürlük ve bağımsızlık mücadelesine kan taşımayacaktır. Tam tersine bu çatışma ve şiddet ortamının bütün ceremesini çeken en başta bölgede yaşayan emekçiler olmak üzere, ülkemizin bütün emekçileri olmaktadır. Çünkü bu savaş emekçilerin birliğine büyük bir zarar vermekte, Kürt-Türk çatışmasına dönüşmekte, etnik temelde bölünmeye doğru yol almaktadır. Ortada gericiliğe, emperyalizme ve sermayeye karşı bir savaş değil, deyim yerindeyse Türk-Kürt savaşına neden olacak bir siyasal tablo bulunmaktadır.”

Bugüne değin Kürt halkı ve ulusal hareketi yaşamış olduğu eziyetlere ve zulümlere, yargısız infazlara rağmen Türk ulusuna yönelik nefret söylemi geliştirmemiştir. Etnik milliyetçilikten beslenmek yerine “eşit yurttaşlık hakları” çerçevesinde bir arada yaşamayı savunmuştur. Eğer süreç bir iç savaş sürecine doğru gidiyorsa, bunun müsebbibi direnen Kürt halkı değildir. Bilindiği üzere defalarca Söz ve Eylem dergisinde yazdık. AKP hükümeti, bir savaş, iç savaş hükümetidir dedik. Kürt ulusal hareketine saldırarak sarsılmış hegemonyasını yeniden toparlamaya çalışmaktadır diye defalarca Söz ve Eylem dergisinde yazıldı çizildi. Bu nedenle de “parçalanıyoruz, aman iç savaş çıkmasın”, “Aman Türk-Kürt çatışması olmasın” nidaları işin kolayına kaçmaktır. Komünistlere düşen görev, Kürt halkının demokratik taleplerini batıdaki işçiye, yoksul köylüye, emekçilere anlatabilmektir.

Bugün hükümet eden AKP eliyle gericileştirilmeye, “faşistleştirilmeye” çalışan bu ülkede işçi ve emekçilere gerçekleri anlatmak üzere yola çıkmak varken “aman ha parçalanınız” söylemi komünistlerin söylemi olmamalıdır. Ama eğer oluyorsa burada ciddi bir sorun var demektir.

Kaynak: <http://tkh.org.tr/>

Paylaşım Savaşında Yeni Manevralar

İsa Karmat Kiriş

Sovyetler Birliği'nin fiili olarak tarih sahnesinden çekilmesinden sonra kapitalizmin hegemonya krizi de iyice belirgin olarak su yüzüne çıkmıştır. Yapısal krizle de boğuşan kapitalist dünya, her iki krizin de bulunduğu ve örtüştüğü bir döneme girmiştir. Kapitalizmin yapısal krizi derinleştikçe hegemonya krizi de derinleşmeye başlamıştır. Hegemonya krizi, kapitalist dünyanın çoğu bölgelerinde bölgesel savaş ve çatışmalara bürünmüştür.

Kapitalizmin yapısal ve hegemonya krizinin buluşup örtüştüğü bölgelerin başında Ortadoğu ve Pasifikler gelmektedir. Özellikle her iki kriz kapitalizmi Ortadoğu'da düğümlemiştir. Rusya Federasyonu'nun Ortadoğu'ya yapmış olduğu emperyal müdahale ile de düğüm kördüğümüne dönüşmüş durumdadır. Bu kördüğüm, bölgesel ve düşük yoğunluklu savaş stratejileri ve pratikleriyle çözülebilecek bir duruma dönüşmektedir. Kapitalizmin düğümlerinin ancak genel emperyalist paylaşım savaşıyla çözülebileceği bir döneme girilmiştir.

Emperyalist-Kapitalist dünya ABD emperyalizminin liderliğinde Ortadoğu'ya iki kez yapılan müdahale/savaş ile bir sonuca ulaşamamıştır. Bölgede yaşanan “Arap Baharı” da “Arap Sonbaharı”yla noktalanmıştır. Kapitalizmin yapısal ve hegemonya krizinin bulunduğu ve örtüştüğü yerlerde kapitalizmin yarıkları ortaya çıkmıştır. Bu yarıklardan yararlanmak isteyen bölgesel güç odaklarının da egemenlik kavgası, her iki krize yeni boyutlar katmaktadır. Bölgesel güç odaklarının manevralarına bu çerçevede bakmak, dönemi ve süreci anlamamızı daha da kolaylaştıracaktır. Rusya Federasyonu'nun Ortadoğu'ya yaptığı son emperyal müdahale, krizi daha da derinleştirecek, kapitalist dünyanın yeniden kamplaşmasını hızlandıracaktır.

Bölgesel güç odağı olmaya çalışan üç kapitalist ülkeler Türkiye, İran ve Irak'tı. Ortadoğu'ya emperyalist koalisyonun birinci ve ikinci müdahalesi ile Irak bölgesel güç odağı olmaktan çıkarılarak saf dışı edildi. Kapitalist Türkiye Cumhuriyeti'nin Kuzey Afrika ve Ortadoğu'da yürüttüğü emperyal hevesli politikaları ve destek sundukları taraflar tasfiye edildikçe bölgede gittikçe yalnızlaşmaktadır. Rusya Federasyonu ile yaşanan “uçak düşürme krizi, gerginliği” ile de bu yalnızlık iyice ortaya çıkmıştır. Türkiye Cumhuriyeti'nin bölgedeki “görece bağımsız” hareket etme alanları gittikçe daralmaktadır. Ayrıca ABD'nin bölgedeki politikalarına da koşulsuz katılmak durumunda kalmış, Suudi Arabistan merkezli blokta da sesini çıkarmadan yer almıştır. Bu durumda bile bölgede varolan ilişkilerini de kendi çıkarı yönünde kullanmaya da devam etmektedir. Kapitalist Türkiye Cumhuriyeti'nin özellikle Kuzey Afrika, Mısır, Suriye, Irak, Filistin politikaları çökmüştür. Sadece

Güney Kürdistan'da emperyal politikasını sürdürebilmektedir. Bölgedeki kamplaşma artık Türkiye Cumhuriyeti ile İran İslam Cumhuriyeti merkezli değil, Suudi Arabistan ile İran İslam Cumhuriyeti merkezli hale gelmiştir.

İran, ABD ve AB emperyalizmi ile gerginliklerini azaltmış, ekonomik ablukanın kaldırılması ve kapitalist dünya pazarına entegrasyon konusunda yol almıştır. İran aynı zamanda Rusya ve Çin ile de ilişkilerini geliştirmiştir. Bölgede de Şii nüfus üzerindeki nüfuzunu artırmıştır. Suriye'nin ayakta kalabilmesinin baş aktörlerinden biri olmuştur. İran bölgedeki egemenliğini geliştirebilmek için ideolojik motivasyon aracı olarak “Ortodoks Şiiliği” kullanmaktadır. Şii İslam dünyasının liderliğini ele geçirmeye çalışmaktadır. Irak, Suriye, Lübnan, Yemen, Bahreyn'e kadar uzanan şii gruplara her türlü destek sunmaktadır.

İran'nın bölgesel güç olma politikasına karşı Suudi Arabistan da bölgedeki 34 Sünni-İslam devletiyle ortak bir Sünni Ordusu kurmaktadır. Suudi Arabistan da bölgede “Ortodoks Sünniliği” bir ideolojik motivasyon aracı olarak kullanarak, Sünni nüfus üzerinde nüfuz kurmaya çalışmakta, Sünni İslam dünyasının liderliğini ele geçirmeye çalışmaktadır.

Suudi Arabistan ve İran İslam Cumhuriyeti bölgenin çatışmalı alanlarında karşı grupları destekleyerek egemenlik savaşını sürdürmektedirler.

Suudi Arabistan ve İran İslam Cumhuriyeti bölgede emperyalist paylaşım savaşının adeta koç başları görevini üstlenmiş durumdadırlar.

Mezhep savaşı gibi gösterilmeye ve propaganda edilmeye çalışılan Ortodoks Sünni-Ortodoks Şii kutuplaşması, Suudi Arabistan ve İran İslam Cumhuriyeti'nin egemen kapitalist sınıflarının bölgesel egemenlik savaşıdır. Mezhep savaşları biçimine bürünse de bu savaşların arkasında bulunan sınıflara bakarak da bunun egemen sınıflar arasında bir savaş olduğunu görmemiz mümkündür. Her iki mezhep de Ortodoks özellik göstermektedir. Ortodoks Sünni İslam da, Ortodoks Şii İslam da burjuva ulus dinlerine dönüşmüştür. Burjuvazinin ideolojik egemenlik aracına dönüşen burjuva ulus dinleri, burjuvazinin manipülasyon araçları haline gelmiştir. Heterodoks mezhepler ve inançlar ise daha çok sömürülen, ezilen sınıflar arasında yaygınlaşmıştır. İran'daki sömürülen, ezilen sınıflar ve uluslar, Suudi Arabistan'daki sömürülen ve ezilen sınıflar ve uluslar, egemen burjuvalarına karşı mücadele ederken heterodoks mezhep ve inançlar da rol oynayabilir. Suudi Arabistan'ın Şii din adamıyla birlikte 47 kişiye idam cezası vermesi ve infaz etmesiyle doruğa ulaşan ve yaşanan İran-Suudi merkezli kutuplaşmada böyle bir durum söz konusu değildir.

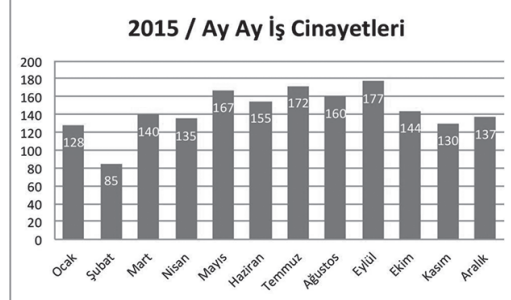
Burjuvazinin Kar Hırsı Öldürüyor!

Haluk Altay

Kapitalist düzen 2015 yılında 1730'dan fazla sınıf kardeşimizi katletti.

Bir yılı daha bitirdik. 2015 yılı, iş cinayetleri açısından Ocak sayısında İşbaşı'nda Halil Atay'ın En Kanlı Örgüt Kapitalizm yazısında ipuçları verildiği gibi sona erdi. İSİG Meclisinin Aralık ayı iş cinayetleri raporu da yayınlandı. Patronlar işçi sağlığı ve iş güvenliği çalışmalarını birer ek maliyet olarak görüyorlar. Onlar daha fazla kâr elde etsin diye bizler iş cinayetlerinde canımızı veriyoruz, iş kazalarında sakat kalıyoruz. Yıllık raporlara bakıldığında artık bir işçi katliamı verilerine dönen iş cinayeti raporları sürekli önümüze ciddi tablolar çıkıyor. 2015 yılı iş cinayetleri raporunu incelediğimizde görüyoruz ki, ülkemizde Aralık ayında en az 137 ve 2015 yılında ise 1730'dan fazla işçi iş cinayetlerinde yaşamını yitirdi.

Ocak ayında en az	128	işçi
Şubat ayında en az	85	işçi
Mart ayında en az	140	işçi
Nisan ayında en az	135	işçi
Mayıs ayında en az	167	işçi
Haziran ayında en az	155	işçi
Temmuz ayında en az	172	işçi
Ağustos ayında en az	160	işçi
Eylül ayında en az	177	işçi
Ekim ayında en az	144	işçi
Kasım ayında en az	130	işçi
Aralık ayında ise en az	137	işçi

Tablo : 2015 yılında aylara göre iş cinayetlerinde yitirilen işçi sayısı. (İSİG Meclisi)

Aralık ay iş cinayetlerinde ölüm rakamı son 3 yılın en büyük rakamı. Gazetelere ve basına yansıyan ka-

darıyla bile sayıları incelendiğinde;

2013 yılının Aralık ayında en az 112 işçi, 2014 yılının Aralık ayında en az 127 işçi, 2015 yılının Aralık ayında ise en az 137 işçinin yaşamını yitirdiği görülüyor.

SGK İstatistikleri Zamanında yayınlanmıyor

İşçi sınıfının malı olan SGK'yı kapitalist düzen kendi çıkarları için bir rezerv, bir depo gibi kullanıyor. İş kazası ve iş cinayeti istatistikleri hakkında bilgiler en fazla olarak SGK arşivlerine girmesine karşın SGK bu belgeleri zamanında yayınlamıyor. SGK tarafından bu belgeler yayınlanmadığı için işçi sağlığı aktivistleri ve işçi sınıfı örgütleri el yordamı ile hareket ederek hastane bilgilerinden, doktorlardan ve gazetelerden iş cinayeti haberlerini inceleyerek istatistik oluşturmaya çalışmaktadır. Bu nedenle verileri de en az değer olarak belirtmek zorunda kalıyoruz.

En fazla İş cinayeti İnşaatlarda

Kapitalist rantın, güvensiz ve güvencesiz taşeron çalışmanın en yüksek olduğu sektörlerden birisi olan inşaat sektörü, 2015 yılında da işçilerin en çok katledildiği iş kollarından oldu. Yoğun bir residence ve iş merkezi çılgınlığıyla yapılan lüks konutlar ve gökdenler işçi sınıfının kanı ve yaşamları pahasına yükselmeye devam etti. İlkel çalışma koşullarının egemen olduğu modern binalarında kapitalistlerin, inşaat işkolunda Avrupa'da en fazla iş cinayetinin yaşandığı ülke olmaya devam ediyoruz. 2015 yılında 426 inşaat işçisi iş cinayetlerinde yaşamını yitirdi.

İnşaattan sonra en fazla iş cinayeti ulaşım işkolunda. Servis kazaları ise bitmek bilmiyor

Kapitalizmin insanlara en çok baskı yaptığı bir güvencesiz işkolu da, ulaşım işkolu. Ulaşım işkolu kendine özgü koşulları nedeniyle örgütlenmenin en zayıf ve baskının en yoğun olduğu işkollarından. Ulaşım işkolunun en önemli özelliği uzun çalışma süreleri, hadi çabuk ol baskısı. Bu baskı altında çalışan, tır, kamyon, otobüs, minibüs, taksi, motorlu kurye, ve muavinleri, yaşamları

pahasına işini yaparken günde 14-16 saati bulan ağır çalışma koşullarının, bakımı yapılmayan araçların ve uygun olmayan yolların da etkisiyle, en fazla iş cinayetinin yaşandığı iş kollarından oldu. 2015 yılında 236 ulaşım işçisi iş cinayetlerinde yaşamını yitirdi.

Ayrıca kapitalistlerin para harcamaktan kaçınmaları sonucunda servislerin bakımsız ve kurallara uygun olmaması, kapitalist devletin kendi çıkardığı kurallara uymaması nedeniyle servis kazalarında 2015 yılında 500'den fazla işçi yollarda yaşamını yitirdi.

Önlemler alınmıyor, kapitalizm çocuk ve kadın işçileri de katlediyor.

Türkiye'de 1 milyona yakın çocuk işçi olduğu gerçeği dururken, bir de Suriye'den göçle gelen çocukların çalışmasıyla bu rakam daha da artmış durumda. Çocuk işçiler kapitalist düzen tarafından ucuz işgücü olarak görülüyor ve çoğu durumda kayıt dışı, kaçak işçi olarak çalıştırılıyor. Kapitalist devlet ise burjuvazinin elini güçlendirmek için çocukların çalıştırılmasını değişik adlar altında sömürülmesini sağlamak için yasa ve yönetmeliklerle düzenlemeler yaparak, ya da denetleme görevini yerine getirmeyerek burjuvaziye karşı görevini yerine getiriyor. 2015 yılında 62'den fazla çocuk işçi yaşamını yitirdi.

Kapitalizm özellikle kadın işçilerin çalışma koşullarını iki kez ağırlaştırıyor.. Kadın işçiler, evde sokakta,

işyerlerinde kapitalizmin kendilerine çizdiği ikinci sınıf yaşam koşulları ile çepeçevre sarılmış durumda. Çalışma koşullarının iki kez ağırlaştığı, evde dinlenmenin dahi söz konusu olmadığı çalışma koşullarında çalışan kadın işçiler iş cinayetlerinin de kurbanı oluyor. 2015 yılında 138'den fazla kadın işçi iş cinayetlerinde yaşamını yitirdi.

Hiç tanısı konamayan gizli iş cinayeti : Meslek Hastalıkları

Kapitalist devletin sağlık sistemi meslek hastalığı tanısı koymaya kapalı. Yılda 500-1000 meslek hastalığı tanısı konmasına karşın gerçekte ise bunun en az 10-20 katı işçi meslek hastalığına yakalanıyor, meslek hastalığından ölenler ise normal ölüm olarak kayıtlara işleniyor.

Görünen o ki, Kapitalistlerin kâr hırsı, örgütsüzleştirme, güvencesiz çalışma, taşeron sistemi, düşük ücretler ve uzun çalışma sürelerinin etkisi, sosyal haklardan uzaklaşmak, güvensizlik, iş cinayetleri üretiyor. Kapitalist düzenin sorunsuz yürütmesi için taşeron sistemini, esnek ve örgütsüz çalışmayı dayatan, yeni yasalarla kapitalistlere yeni olanaklar açan AKP hükümeti, kapitalistlerle birlikte iş cinayetlerinin de baş sorumlularındandır.

İş cinayetlerinden kurtulmanın yolu ise düzeni bir bütün olarak değiştirmek-ten geçiyor.

Asgari Ücrette Oyun Bitmez

Asgari ücretin (asgari geçim indirimi dahil) 1300 liraya çıkmasını ve Rusya krizini bahane eden patronlar fabrikalardan işçi çıkarıyor. Hazır hükümetin açıkladığı "istihdam sanayi yatırımı ve üretimi destekleme paketi" nde, işe başlayan bir işçinin ücret vergisi ve priminin İşkur tarafından ödenmesi de varken, patronlar bu fırsatı kaçırırlar mı? Hem daha az işçiyle işini yapıyor, hem de işten çıkardığının yerine daha ucuza işçi alıyor ve maliyeti de devlete ödettiriyor. Burjuva devleti ödemelerini nerden alacak? İşçilerden ve emekçilerden.

Patron bu durumda hangi işçiyi işten atar? Elbette, sınıfsal çıkarı gereğince ücreti yüksek olan ve örgütlü olan işçiyi

Suriyeli mültecileri kayıt dışı çalıştırarak haksız rekabet yaratılması ve sömürüyü katmerlendirmeleri de patronlar için bulunmaz fırsatlar.

Var olan bu durumu sınıfsal çıkarlarına uygun olarak pratiğe geçirmek için patronlar tüm işyerlerinde saldırıya geçmiş bulunuyorlar.

Seçim hile ve taktikleri sırasında küçük bir ekonomik ödün veren burjuvazi ve onun devleti, seçim sonrasında durumun normalleştirilmesi için kendi sınıf çıkarlarına uygun olarak duruma göre yapılması gerekenleri işleme koyuyor. Karşısındaki işçi sınıfının da yapması gerekenleri önceliklerine göre sıralayıp işbaşı yapması gerekiyor.

Şişecam'da Açlık Grevi

Şişecam işçisi, direnişini tüm zorluklara rağmen kararlılıkla sürdürüyor. Direnişlerinin 20. gününde işçiler, Beykoz halkıyla birlikte bir yürüyüş gerçekleştirdiler. Paşabahçe Meydanı'nda toplanan kalabalık, "Şişecam işçisi yalnız değildir." "Beykoz halkı ve cam işçisi evinde açlık grevinde" pankartları ile eyleme katıldı. Yapılan konuşmalarda Kristal İş Sendikası'nın eylemdeki işçilere yönelik tavrı eleştirildi. Kristal İş Sendikası Merkezi önünde, işçiler adına konuşma yapan İsmail Yılmaz, kısaca süreci anlatarak; "165 işçinin işten atıldığını, 129 işçinin verilen teşvikleri kabul ederek imza attığını, 36 işçinin ise dilekçe imzalamayı reddettiğini, 36 işçiden, direnişi 18 işçi olarak sürdürdüklerini" ifade etti. Eylemdeki işçiler eylemlerini; İstanbul, Mersin, Eskişehir, Lüleburgaz, Bursa ve Gebze'de yapacakları imza kampanyası ile buralara taşıyacaklarını söylediler.

EGO işçiler Direndi Kazandı

Metal eylemiyle birlikte, Lüleburgaz'da bulunan EGO Elektrikli Aletler Sanayi Fabrikası işçileri, bir dizi eylem sonunda, Haziran 2015'te üye oldukları Türk Metal Sendikası'ndan istifa edip, Birleşik Metal İş Sendikası'na üye oldular. Fabrikada 420 işçi Birleşik Metal İş Sendikası'na üye olurken, 130 işçi Türk Metal Sendikası'nda kaldı.

İşveren, 25.12.2015 tarihinde, Birleşik Metal üyesi 45 işçiye gönderilen mesajla, 26.12.2015 tarihinde, iş akitlerinin feshedildiğini bildirdi. İşveren tarafından işten atılma gerekçesi olarak, 23 Aralık'ta fabrikada yapılan eylem gösterilmişti. İşten atılan işçiler bunun üzerine fabrika önünde 4 Ocak'tan itibaren, işe geri alınmaları için eylemlerini sürdürüyorlar.

OSB mi? Organize Ölüm Bölgesi mi?

Çankırı'nın Şabanözü ilçesinde bulunan Gelal Çorap Fabrikası'nda, 16 Ocak akşam vardiyasında çalışan işçilerin, gazdan etkilenerek hastaneye kaldırıldığı haberi, medyada yer aldı. Toplam 100 işçinin sızan kimyasal gazdan etkilendiği ve 15 işçinin durumunun ciddi olduğu bilgisi haber kaynaklarında yer aldı. Kimyasal sızıntının, çorap fabrikasının yanında bulunan, kullanılmayan mobilya fabrikasından yere dökülen "tetra hidro teofen" adlı kimyasalın, hava kanallarıyla çorap fabrikasına sızdığı söyleniyor. Birçok soruyla birlikte, ham gaza koku veren ve doğalgaz kaçağının anlaşılmasını sağlayan bu kimyasalın, mobilya fabrikasında ne işi olabilir?

AKP hükümeti, 64. hükümet programında, "bugüne değin çalışma barışını, çalışma hayatında hakkaniyeti ve insan onuruna yakışır çalışma ortamlarının tesis edilmesini esas aldık"larını yazdı. Sermayeye birlikte tesisler kurdukları doğru ama, bu tesisler işçiler için ölüm tesisleri durumunda. 2002 yılının son iki ayı ve 2015 yılının sonu itibarıyla elde edilen rakamlar, bu sürede iş cinayetlerinde 16.471 işçinin yaşamını yitirdiğini söylüyor. Programda "esas aldık" dedikleri, iş güvenliği değil, sermayenin güvenliğidir.

Kanı Rantla Temizlemek

Diyarbakır kenti; Asurlulardan, Urartulara, Medlerden, Perslere, Romalılardan, Bizanslara, Mervanilerden, Selçuklulara, Artuklular, Eyyubiler, Akkoyunlular ve Osmanlı İmparatorluğu'na kadar, pek çok medeniyetin izlerini taşımaktadır. Aynı zamanda Mezopotamya dillerinden Süryanice, Ermenice, Kürtçe, Türkçe, Arapça'nın konuşulduğu ve farklı inançtan insanların yaşadığı bir kenttir. Korunmakta olan tarihi dokusuyla, "taşlarla düşlerin buluştuğu kent" olduğu söylenir. Tarihi eski olan birçok kent için anlatılan efsaneler, Diyarbakır için de anlatılır.

"Bir zamanlar Karacadağ'ın tepesinde, dağ büyüklüğünde bir ejderha yaşamış. Ejderhanın ağzından çıkan alevler kasıp kavurmuş ortalığı. Günün birinde bir zincir şakırtısı duyulmuş. Zincir dağın içine inerek, ejderhayı boy-

nundan yakalamış ve göklere çekmiş. Halk böylece kurtulmuş bu ateş saçan ejderhadan. Derler ki; Karacadağ'ın taşları, işte o ejderhanın ağzından çıkan alevler nedeniyle yanmış, kararmıştır..."

Batıda büyük şehirlerde ve Anadolu'nun birçok yerinde, yabancı sermayeyi çekebilmek adına, tarihi doku, ekolojik denge ve insan gibi faktörleri hiçe sayan kapitalist devlet, bir ejderha misali Diyarbakır'ın üzerine çökmüş durumda. Özellikle Sur ilçesine yönelik bir kentsel dönüşüm projesi medyada gündeme getirildi ve tartışılıyor. Tabi ki bu salt bir kentsel dönüşüm projesi değildir. Kamu Düzeni ve Güvenliği Müsteşarlığı'nın Kürt halkına yönelik savaşta kullandığı "Terörle Mücadele Master Planı" çerçevesinde düşünmek gerekir. Bu plan çerçevesinde devlet, Türkü Kürde düşman ede-

rek kazanamadığı alanları, Kürdü kürde düşman ederek kazanmayı hedefliyor.

Sur bu amaçla pilot bölge seçilmiş durumda. Çatışmalara girmeye ikna etmek için birçok korucuya Sur'da "tapu" sözü verildiği iddia ediliyor. Plan çerçevesinde bölgede; taksici, mahalle muh-

tarları, esnaf, din adamları, sivil toplum örgütleri üzerinden, istihbarat ve lojistik destek sağlama faaliyeti yürütülüyor. Devlet bölgede yıllardır devam eden savaşın ortaya çıkarttığı ekonomik tahribattan, rant ekonomisiyle işbirlikçi-ihanetçi bir sınıf yaratmaya çalışıyor.

Kent Ekmek Fabrikası Grevi Sonuçlandı

Grand Plaza şirketi, Büyükşehir Belediyesi tarafından kurulmuş, bünyesinde bir çok işletmeyi barındıran, esas olarak da Turizm sektörü kapsamında görünen bir belediye işletmesi olarak kurulmuştur. Bünyesinde Kent Ekmek Fabrikası'nın yanı sıra, kafeteryaları ve tarihi Havagazı fabrikası tesislerini barındıran bu şirket, daha çok bir işletmeler topluluğu konumundadır.

Ancak 2014 yılında 6356 sayılı yasada, Çalışma Bakanlığı'nın işkollarına ilişkin düzenlemeleri sonucu yapılan kanun değişikliği sonrasında Grand Plaza işletmesine bağlı işçiler, tek sendika yerine üç ayrı sendikada örgütlenmek durumunda kaldılar.

Grand Plaza işletmesinin hizmet verdiği restoran ve kafeteryaların bir parçası olarak değerlendirilmeyen Kent Ekmek Fabrikası'nın Gıda iş kolunda örgütlenmesi gerektiği bildirilmişti.

İşçiler bu durum sonucu sendika değişikliğine gitmek durumunda kalmışlar, yetkiyi de Tek-Gıda-İş sendikası almıştı. Ayrıca ofis çalışanlarının, yine yasa gereği Sosyal-İş sendikasına üye yapılması sonrasında Devrimci Turizm İşçileri Sendikası azınlığa düşmüş ve kafeterya ve restoranlara ilişkin yetkiyi TOLEYİS sendikası almıştı. 2015 yılının aynı zamanda Grand Plaza işçileri için toplu sözleşme yılı olması itibarıyla yetkili üç sendika, toplu sözleşme görüşmelerinde ortak hareket etme kararı almış ve buna uygun olarak ortak bir taslak üzerinde anlaşmışlardı. Toleyis sendikası, diğer

sendikalarla ortak hareket etmeyip işverenin verdiği yüzde sekiz zammı kabul edip işverenle anlaşınca, Kent ekmek Fabrikası işçileri bu duruma itiraz etmişler ve ücretlerinin ve sosyal haklarının iyileştirilmesini istemişlerdi. Görüşmeler sürecinde anlaşma sağlanamayınca, işçiler 30-Ekim- 2015 'de greve gitmişlerdi.

48 gün süren grevde toplam 65 işçi greve çıkmış ve greve tam katılım sağlanmış, üretim durmuştu. Haklılıklarını İzmir halkına duyurmak isteyen işçiler, Büyükşehir Belediyesi önünde oturma eylemleri ve yürüyüşler düzenlemişti. Ancak grevin 48. günü olan 17 Aralık günü İBB ile yapılan görüşme sonucu grev anlaşmayla sonuçlandırıldı.. Bu durumu İşbaşı gazetesi çalışanları olarak işçilerle konuşmaya çalıştık; onların grev süresince yaşadıklarını ve grevden çıkarttıkları sonuçları okurlarımızla paylaşmayı bir görev bildik.

Görüşme yaptığımız işçi arkadaşlar grev süresince tam bir dayanışma içinde olduklarını, haklarını almak için yoğun gayret sarfettiklerini anlattılar. Grev sırasında nöbetleşe kaldıklarını, daha önceden bazı işçi arkadaşlar arasında olan sorunların çözüldüğünü, işçilerin grevi tam bir dayanışma havası içinde sürdürdüklerini, fabrikanın çalışması için yapılan girişimleri engellediklerini söylediler. Ayrıca işçilere grev destek fonundan aylık 550 tl ödendiğini, Sendikanın genel merkezinin ilk başlarda isteksiz olduğunu ancak şube başkanının diretmesi üzerine ödemenin yapıldığını anlattılar. İşçiler ile

yapılan görüşmelerde morallerinin yüksek olduğu, eşit şartlarda olmasalar da canla başla direndiklerini anlattılar. Ayrıca grev sürecinden çok şey öğrendiklerini ,ancak CHP'li belediye başkanının uzlaşmaz tutumunu kınadıklarını, yine CHP' il yönetimi ve milletvekillerinin kendilerini yalnız bıraktıklarını görmezden geldiklerini anlattılar. İzmir halkına haklılıklarını anlatmak için, CHP'nin görmezden gelme politikasını kırmak için Büyükşehir belediye binası önünde oturma eylemleri düzenlediklerini anlattılar. Grevin bitiril-

mesine ilişkin olarak da küçük gibi görünse de aslında önemli bir kazanım sağladıklarını anlattılar. Onlara göre direniş sonrasında yüzde 11 gibi bir zammın az olduğunu bildiklerini, ancak sarı sendikacılığın teslimiyet politikasını da kabul etmediklerini ilan etmiş olduklarını söylediler. Diğer yandan ise yaptıkları direnişin, toplu sözleşme görüşmeleri süreci devam eden diğer sendika olan Sosyal-İş sendikasının da düzgün bir toplu iş sözleşmesi yapmasının temeli olduğunu ifade ettiler.

Bedeli İşçiler Ödemeyecek!

Deriteks sendikası Tuzla şubesinin örgütlü bulunduğu Deri organize bölgesinde kurulu Aka deri firmasında ekonomik kriz gerekçesiyle 7 işçi işten atıldı. Sendikayı ziyaretimizde Şube sekreteri Haydar Canpolat'ın verdiği bilgiyle ziyaretine gittiğimiz işçiler, ekonomik büyümelere ortak edilmezlerken kriz faturalarını kendilerine ödettilerini kabul etmediklerini ve direneceklerini bildirdiler. Yılbaşı öncesi işten çıkarıldıklarını anlatan işçiler, Rusya uçak kriziyle birlikte deri sektörünün de etkilendi-

ğinin farkında olduklarını ancak kendilerinin öncelikle yıllık izinlerini kullanarak, sonra da ücretsiz izine ayrılmayı da kabullenerek iyi niyet gösterdiklerini, fakat patronun buna rağmen kendilerini işten çıkardığını belirttiler. Kendilerinin örgütlü işçiler olduğunu, bunun dikkate alınarak seçildiklerini ve örgütlenmenin hedeflendiğini belirttiler. Bu direnişin sadece kendilerini değil çevre işyerlerini de ilgilendirdiğini işçinin, işçiden başka dostunun olmadığını ifade ettiler.

Emekli-sen Basın Açıklaması

Emekli-sen Samsun şubesi, İstiklal Caddesi Süleymaniye geçidinde basın açıklaması yaptı. Basın açıklamasına sendika üyeleri ve bazı sivil toplum örgütlerinin temsilcileri katıldı. Basın açıklamasını okuyan Şube sekreteri Gülsen Özener "sosyal güvenlik kurumları arasındaki maaş farklarının giderilmesi gerektiğini, yaşam düzeyine göre ortalama bir maaş belirle-nip, çalışma koşulları ve süreleri baz alınarak farklılıklar olması gerektiğini söyledi. Yine seçim öncesi vaat edilip yasalaşan maaş farklarının elimize geçmeden zamlarla geri alındı dedi. Ülkeyi yangın yerine döndüren hükümetin çalışanları ve emek-

lileri de açlığa mahkum ettiğini söyledi.

Genel Başkan ise "7 Haziran seçimlerinden sonra ülkenin her yerinde patlamalar olduğunu, hükümetin ise hiçbir şey yokmuş gibi davrandığını söyleyerek, özellikle ülkenin doğusunda cinayetlerin ve hukuksuzlukların sürdüğünü vurguladı."

Emeklilerin istemlerini içeren ve Kürt illerindeki savaşı protesto eden sloganlardan sonra eylem sona erdi.

Eyleme rağbet gösteren asıl kalabalık ise polislerdi. Savaş hali görüntülerini içeren kalabalık bir polis grubu sokak başlarını kesip eylemi kimsenin görmemesini sağlıyor gibiydiler.

Hapishaneye Kime Düşer?

Haşmet Suiçmez

Geçtiğimiz günlerde İstanbul Sultanahmet'te bir turist kafilesinin yakınında bir canlı bomba eylemi gerçekleşti. Patlamada 10 kişi hayatını kaybetti. Tabi ki güvenlik zaafı, iktidarın Suriye politikası güderkeni aymaz hali, Suriye savaşının buralara kadar gelmesinde AKP iktidarının etkisi pek tartışılmadı. İktidar sağ olsun (!) terörü kınadı geçti. Malumunuz, başbakanca da söylendiği üzere, “canlı bomba eyleme geçmezse onu yakalayamıyoruz”. Bu yüzden Ankara’da, Suroç’ta, Sultanahmet’te bombacının onlarca insanı öldürmesini bekliyoruz. Bu yüzden cezaevlerinde hiç canlı bomba eylemcisi IŞİD’li filan göremiyoruz.

Sadece bombacılar mı? Değil elbette, devletin katliamlarını durdurması için yan yana gelip bir metin kaleme alan ülkemiz akademisyenlerine ‘oluk oluk kanlarını akıtıp, kanlarıyla banyo yapmak’ şeklinde tehditler savuran bir mafya babası da şu an tabi ki özgür. Kendisinde hemen her süreçte devletin kulluğuna soyunmak gibi bir vazife gören bu herif, potansiyel bir azmettiricidir. Resmen yüzlerce aydını ölümle tehdit etmiştir. Ancak tabi ki kendisi herhangi bir yasal işleme maruz kalmayacaktır. Çünkü yargıçlar başkaca mühim topluluklarla, mesela Kürtlerle, sosyalistlerle, “hakaretçi-

ler”, öğrenciler ve gazetecilerle meşgul; cezaevleri bunlarla dolduruluyor.

Neyse ki cezaevleri devrimcilerce yeterince doldurulmuş durumda. Hatta yeni cezaevleri ihtiyacı doğuyorsa bu da devrimciler sayesinde. Devrimciler de olmasa memlekette yargıya ihtiyaç duyulmayacak!

Cezaevlerindeki devrimci tutsakların bir kısmı da tabi öğrenci. Sayıları yüzlerle ifade edilen tutuklu öğrenciler, çeşitli gerekçelerle tutuklanıp cezaevlerine gönderiliyorlar. Asli gerekçe kuşkusuz bu arkadaşların devrimci oluşlarıdır. Ancak daha evvelen ders notunu mahkemeye delil olarak sunan, Rosa Lüksemburg’u, Clara Zetkin’i PKK’li olarak niteleyen “yüce” Türk mahkemesi, cezaevine gönderilen devrimci öğrenciler için de benzer bir akılla hareket ediyor. Örneğin poşu mu takmış arkadaş ?, bir de eylemlere katılıyorsa tamam! 1000 yıllık poşu bir anda ‘terör örgütü simgesi’ oluveriyor. Ve arkadaş on yılları bulan ceza istemleriyle dava açılıyor. Sadece o da değil, okuduğunuz bir kitap, kültür bakanlığı bandrolü taşısa dahi bir anda yasaklı olabiliyor.

Onlarca devrimci öğrenci aslı astarı olmayan ithamlarla, devletin çokça sarıldığı yasalarca dahi herhangi bir suç teşkil etmeyen eylemleri bahaneyle, komplolarla cezaevlerinde tutuluyorlar. Mesela ülkedeki en iyi okul-

lardan birinde okuyan bir arkadaşımız, yoğun ders programının yanında bir de silahlı bir örgütün bölge sorumlusu sıfatıyla yargılanıyor! Düşmanın bile adili! Bari hak ettiği şekilde suçlayın. “Biz senin barışı, özgürlüğü, kardeşliği, dayanışmayı savunmanı istemiyoruz. Bunlar bizi bozar” desin devlet. En azından gerçekten neyle suçlandıklarını bilir arkadaşlarımız.

Cezaevindeki arkadaşlarımız en temel haklarından biri olan eğitim hakkından dahi faydalanamıyorlar. Okuduğu okuldan başka bir şehre nakledilip, bu gerekçeyle de sınavlarına giremeyen birçok mahkûm öğrenci var. Hasta tutsakların durumunu düşününce eğitim hakkı tartışması biraz gerilere düşüyor, ancak yine de mühim. Eğitim hakkından çok daha temel olan yaşam hakkı da yine hasta tutsaklara uygulanan eziyetle

yok sayılıyor. Hasta tutsakların tedavileri öteleniyor, erteleniyor, zorlaştırılıyor.

İyi biliyoruz ki yasalar ancak iktidarların ihtiyaçları doğrultusunda anlam ifade eder. Mesela bir mafya babasının meydanları dolduran kalabalığa birilerinin kanını içmekten söz etmesi sorun değilken, ücretsiz eğitim talebiyle bildiri dağıtmak suç olabilir devlet için. Çünkü eylemin hedefinde sermaye iktidarı vardır. Bu yüzden kendi koydukları yasalara uysak dahi, bizi devrimci-yıkıcı niteliğimizden kaynaklı bir hedef alma ihtiyacı güdecekler. Bu yüzden bugün, eli kanlı mafya babaları, kafa kesen teröristler serbestken; herhangi bir suça bulaşmamış olan onlarca devrimci öğrenci; adalet, eşitlik, özgürlük istedikleri için cezaevlerinde.

Tutuklu öğrencilere özgürlük! Devrimci tutsaklara özgürlük!

92 Yıllık Gelenek; Baskı, Şiddet, Tutuklama

Ferda Kar

92 yıllık cumhuriyet tarihinin 41 yılı, sıkıyönetim askeri rejimi ve olağanüstü hal rejimi altında geçmiştir. AKP iktidarı bir gelişme göstererek, olağanüstü hali olağan hal durumuna taşımıştır.

Bu durum yaşadığımız topraklara özgü birtakım farklılıklar gösterse de, kapitalist sistemin yaşandığı dünyada, halkların, işçilerin, emekçilerin karşı karşıya kaldığı bir durumdur. Yani; baskı, şiddet, devlet terörü, bugün Amerika’da, İngiltere’de, Fransa’da, Almanya’da ve başka birçok ülkede gördüğümüz, Türkiye’den çok da farklı değildir.

Ali Koç’un dile getirdiği gibi, gelir adaletsizliğinin yüksek olduğu ülkelerde, çatışmalar da daha şiddetli oluyor. Koç derdinin gelirdeki adaletsizlik gibi bir durum olduğunu ima etse de, esas korkusu yükselen bir iç savaş olgusudur.

2014 Mart genel seçimleriyle, kan kaybı ortaya çıkan AKP iktidarı, fiili bir savaş durumu yaratarak, bu düşüşü engelleme çabası içine girmiştir. Burada en önemli hedef olarak gördüğü Kürt özgürlük mücadelesiydi. Kürt halkına yönelik operasyonlar, devlet güçleri tarafından uygulamaya konularak, Kürt özgürlük mücadelesini yok etme, diz çöktürme hedefi gözetilmiştir. Bu süreçte sosyalistlere yönelik baskı ve şiddet de artarak sürdürülmüştür.

İnsan Hakları Derneği’nin 2014 yılı raporuna göre; 2014 yılı boyunca yargısız infazlar sonucu 70 kişi yaşamını yitirirken, 401 kişi yaralanmış, aynı yıl 47 faili meçhul cinayet işlenmiş, Kürdistan’da yapılan operasyonlarda 26 kişi yaşamını yitirirken, 30 kişi bu operasyonlarda yaralanmış. Rapor Kobanê eylemlerinde 54, Mart seçimleri döneminde 29 kişinin yaşamını yitirdiğini, Kobanê eylemleri ve Mart seçimleri döneminde 526 tutuklamanın gerçekleştiğini belirtiyor.

2015 yılına gelindiğinde ise devlet, özellikle Kürt halkına yönelik baskı ve şiddet oranını artırarak devam ettiriyor. İHD verilerine göre, 2015 yılında asker, polis, ve köy kurucuları tarafından 60’ı çocuk olmak üzere toplam 247 sivil insan öldürülmüş. 7 Haziran seçimlerinden sonra, fiili olarak başkanlık sistemi ilanından sonra, baskı ve şiddetin dozu arttırılmıştır.

5 Haziran’da Diyarbakır’da HDP mitingine yapılan saldırı sonucu 5 kişi yaşamını yitirmiş, 402 kişi yaralanmıştı. 20 Temmuz’daki Suroç katliamıyla 33 devrimci yaşamını yitirirken, 104’ü çeşitli yerlerinden yaralandı. 10 Ekim Ankara katliamıyla 103 işçi, emekçi, devrimci yaşamını yitirirken, 460’ı da yaralandı ve sakat kaldı.

Bu katliamların toplumda yarattığı endişe ve korkuyla, AKP Kasım seçimlerinden kendince bir zaferle çık-

tı. İstenilen sonuç, AKP açısından ve burjuvazi tarafından alınmış oldu. Seçim sonuçlarının verdiği güvenle ve toplumda yaratılan korkuyla, farklı dinlere, dillere karşı red, inkar ve asimilasyon politikası hatırlanarak, Kürt halkına yönelik daha yoğun bir biçimde uygulamaya konuldu. Ağustos ayından bu yana Diyarbakır’da 8 ilçede 32 kez, Mardin’de 3 ilçede 9 kez, Şırnak’ta 2 ilçede 7 kez, Hakkari’de 1 ilçede 4 kez, Muş, Varto, Batman/Sason, Elazığ/Arıcak’ta 1’er kez sokağa çıkma yasağı ilan edilerek, devletin tüm polis ve askeri güçleriyle 1.300.000 Kürt insan abluka altına alınarak, devletin yürüttüğü “ya diz çöktür ya da göç ettir.” politikasıyla karşı karşıya kalmışlardır.

İHD’nin 2015 yılına ait aylık raporlarında yer alan tutuklu sayısına bakıldığında, siyasal süreci gözlemek mümkündür.

2014 yılında toplam tutuklama 526 iken, 2015 yılında 1386 oldu. 2015 Ocak 39, Şubat 98, Mart 20, Nisan 36, Mayıs 115, Haziran 65, Temmuz 137, Ağustos 241, Eylül 160, Ekim 200, Kasım 128, Aralık 147 olmak üzere, toplam 1386 tutuklama yapılmış.

Kapitalist devlet, okul, hastane, istihdam artırıcı yatırımlar yerine, kendi güvenliği adına cezaevleri yapıyor. 2002 yılından Mart 2015’e kadar toplam tutuklu sayısının % 177 artarak, 165 bine ulaşması, devleti 2002’den bu yana 97 cezaevi yapmaya zorlamış. Adalet Bakanlığı’nın açıklamasına göre, 2020 yılına kadar 207 cezaevi daha yapılacağı söyleniyor. Burjuva devletin, ezilen halklara, işçilere, emekçilere vadettiği süreç budur. Burjuva devletten demokrasi, hukuk, insan hakları, düşünce özgürlüğü gibi şeyler beklemek, bir ütopya bile olamaz.

Akademisyenler yalnız Değildir!

Ahmet Demir

Ülkenin dört bir yanından Kürt halkına dayatılan imha savaşına karşı sesler yükseliyor. Gençlik, aydınlar, devrimciler, sanatçılar yan yana geliyor. Tam da bu doğrultuda, “Barış için Akademisyenler İnisiyatifi” 10 Ocak’ta, Kürdistan’daki katliamlara ve ablukaya karşı “Bu suça ortak olmayacağız” başlığıyla bir bildiri yayınladı. Elbette akademisyenlerin bildirisi, saray ve çevresi tarafından pek hoş karşılanmadı. Recep Tayyip Erdoğan’ın “aydın müsveddesi, cahil” ve “gereği yapılsın” diyerek hedef göstermesi sonucu, bu hedefi emir telakki eden yargısından basınına, rektöründen mafyasına yurtdun dört bir yanındaki faşist güruh ve iktidar, akademisyenler üzerinde bir baskı ve linç kampanyası örmeye başladı. Üniversite rektörlükleri “gereği yapılacaktır” açıklaması yapmak için adeta yarışıyor durumdalar, Sedat Peker adlı mafya bozuntusu elini kolunu sallayarak “akan kanlarıyla düş alacağız” tehdidinde bulunuyor, Yeni Akit namılı paçavra akademisyenlerin isimlerini “İşte o ihanet bildirisine imza

atan akademisyenlerin tam listesi” başlığıyla vererek hedef gösteriyor. Katliamlara karşı ses çıkaran hocalarımız, iktidar ve onun yordakçılarının hedef tahtalarına oturmuş durumdalar.

Bu sırada akademisyenlere YÖK’ün talimatıyla teröre destek suçlamasıyla soruşturmalar başlatılıyor. Akademisyenler, üniversitelerden uzaklaştırılıp görevlerinden alınıyorlar. Gazi, Kırıkkale ve Selçuk Üniversiteleri’nde akademisyenlerin odaları “üniversitemizde PKK destekçisi istemiyoruz” notuyla işaretleniyor. Gazi Üniversitesi Öğretim Görevlisi Kemal İnal, aynı üniversitede bulunan bir diğer öğretim görevlisinin facebook üzerinden “topuğunuza sıkırsınız” mesajı yazdığını belirtiyor. Erzurum Atatürk Üniversitesi’nden imzacı Ramazan Kurt’un odası basılıyor, telefonuna ölüm tehditleri alıyor. Tüm bunların sonucu olarak 15 Ocak sabahı başlatılan operasyonla onlarca akademisyen gözaltına alınıyor. Bu baskı ortamı, odaları işaretlenen hocalar, tehditler, hiç de yabancı gelmiyor. Aydınların devletçe katledilmesinin bir gelenek olduğu coğrafyamızda, yarın hocalarımızdan birinin

öldürülmeyeceğinin garantisi yok!

Tüm bunlara karşın akademisyenler, yaptıkları açıklamayla sözlerinin arkasında olduklarını belirterek geri adım atmadılar ve imzaların 2000’i aştığını duyurdular. Tiyatrocular, edebiyatçılar, sinemacılar, yayıncılar, hukukçular ve birçok kesim ve dernek akademisyenlere desteğini açıkladı.

Gençlik her dönem toplumsal hareketlerin beşiği olmuştur. Öğrenci gençlik de burada en önde yer almış, her dönem toplumdaki baskı ve gericileşmeye, iktidarın saldırılarına karşı açılacak gediklerde hep kritik roller üstlenmiştir. Bugün de AKP iktidarı,

gençliğe, akademiye ve bilim insanlarına saldırarak; bu potansiyeli kırmaya çalışıyor. Akademisyenlere saldırı bir yanıyla da öğrenci hareketine bir ders verme amacı güdüyor. Bugün bize düşen görev, akademisyenlerin ve onlara destek olan sinemacı, edebiyatçı, hukukçu; yani ülkenin onurlu aydınlarının yanında olmaktır. Yayınladıkları bildiriler, yükselttikleri ses bizimle politik bağlamda örtüşmüyor. Ancak bugün karşıımızdaki faşist AKP iktidarına karşı, Kürt halkının taleplerini yükselten, devletin saldırganlığını ve bölgedeki gayrimeşruluğunu ifşa eden bu sese sahip çıkmak bize düşüyor.

Abluka Altında “Eğitim”

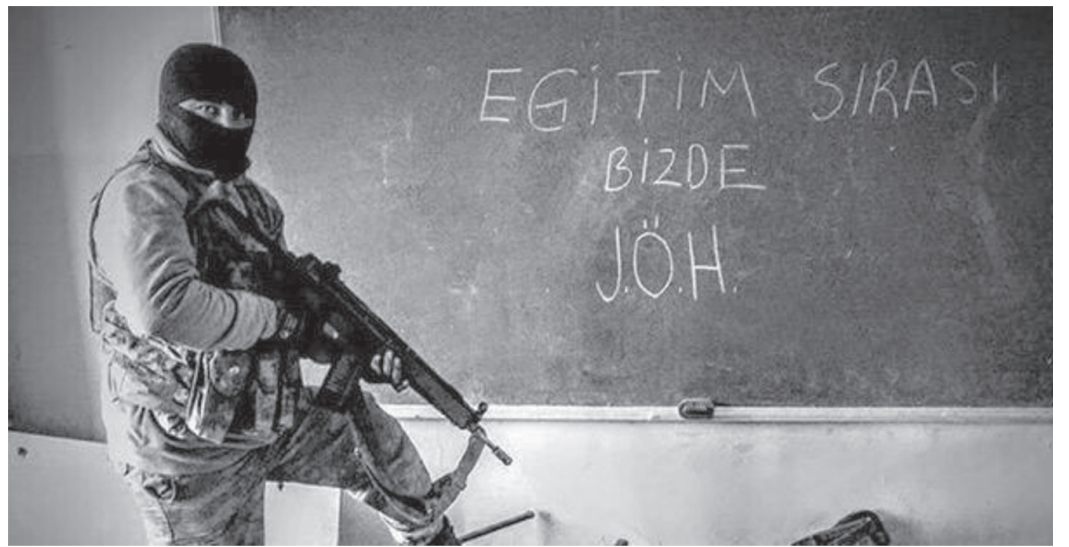
Can Toprak

AKP iktidarı Kürt halkın özyönetim talebini önlemek için, gelecekteki olmayla övündüğü Osmanlı’nın 1915’te Ermeni halkına yaptığı tehcir ve katliamları Kürt halkına yapıyor. Bunu yaparken de karşısındakinin kim olduğuna bakmıyor. Saldırı altındakinin çocuk ya da büyük olması, savaşçı ya da sivil olması iktidarın umurunda değil. Sokakta yaralı birine yardım eden doktoru, evinin önünde top oynayan çocukları ya da çocuklarına yemek götürmek isteyen anne babaları öldürüyorlar ve bu işi yapan JÖH, PÖH adlı katil sürüleri işledikleri cinayetlerden keyif alıyorlar! Her gün haberlerde ‘şehidimizin’ çocuğu yeni doğmuştu gibi sözlerle Türkiye halkının şoven duygularını kaşıırken, sanki devletin öldürdüğü insanların ailesi yokmuş, onlar için üzülen yokmuş gibi göstermeye çalışıyorlar. Topyekûn bir halkı ‘terörist’ diye nitelendirerek Kürt halkına karşı Türkiye toplumunda nefret birikmesini sağlıyorlar.

Yürütülen savaş ve abluka ile bölge halkının en temel hakları ortadan kaldırılıyor. Devlet işgalci olduğu topraklarda kendi varlığını tank-top zoruyla

sürdürmeye çalışıyor. Aynı şekilde bu yasaları çiğneyerek de çelişkili yapısını bize gösteriyor. Bir taraftan halkın yaşam hakkı için bölgeyi ‘teröristlerden’ temizlediğini iddia eden devlet, diğer yandan sivillerin, çocuk, kadın ve yaşlıların yaşam hakkını ellerinden alıyor. Devletin gözü öylesine dönmüş ki düne kadar sömürgeciliğinin olmazsa olmazı olarak gördüğü ve süngü gücüyle uyguladığı sömürge eğitiminden bile vaz geçiyor. Kürdistan’da birçok il ve ilçede (Sur, Cizre, Silopi, Nusaybin, Dargeçit) süren sokağa çıkma yasağı aynı zamanda öğrencilerin eğitim hakkını da ellerinden almış durumda.

Bugün ablukaların sürdüğü ilçelerde son 2 aydır eğitim durmuş durumda. Türkiye’nin batı illerinde ve savaşın ulaşmadığı kentlerde çocuklar okullarda karne heyecanı yaşarken abluka altındaki kentlerde çocuklar bırakın eğitimi, yarını görüp göremeyeceklerini düşünür durumdalar. Olay çocukların okullara gidememesinden ibaret değil tabi ki. Bir gece telefonlarına bakanlıktan gelen mesaj ile öğretmenler süresiz geri çağırılıyorlar. Okullar ise katillerin kışlasına dönmüş durumda. Devlet herhalde okulları öğrencilerden arındırdık

deyip bari boş kalmasın diye askerlerine kışla olarak kullanıyor! Askerler de çocukların okuduğu sınıfları yakıp yıkıp dağıtıyorlar. Tahtalara insanları tehdit edici yazılar yazarak ‘güçlerini’ göstermeye çalışıyorlar. Orada okullar artık eğitim yuvası olmaktan çıkıp faşistlerin işgalindeki binalar olmaya başladılar.

Aynı zamanda üniversiteye giriş sınavlarının da başvuru tarihleri geldi, geçiyor. Yine binlerce genç, bırakın sınava çalışacak sağlıklı ortam bulmayı, sınav başvurusu yapmak için evinden çıkamıyor.

Bütün bunlar yaşanırken devletin bizi ‘birleştirdiğine’, bizi bölün-

mekten koruduğuna nasıl inanalım? Yaşıtlarımızın bizim gibi liselerde, üniversitelerde eğitim alması dahi engellenirken, Kürt gençlerinin Türkiye’de eğitim alması yine eğitimi veren devletçe resmen yasaklanmışken nasıl bir birleşmeden söz edebiliriz?

Topraklarımızdaki en büyük bölücü AKP iktidarının temsil ettiği sermaye devletidir. Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkını savunmak, insanların yaşam hakkını, gençlerin eğitim hakkını savunmak bu toprakların halklarını bölmez, birleştirir!

Onların “Serbest” Ticaretinin Bedelini Biz Ödeyeceğiz !!!

Beş yıl süren yoğun müzakerelerden sonra, 5 Kasım'da Beyaz Saray nihayet Trans-Pasifik Ortaklığı (TPP) anlaşmasının tam metnini yayınladı.

TPP'nin uluslararası etkileri nelerdir ve ikili ve çok taraflı ticaret ve yatırım anlaşmalarıyla (sadece uluslararası yatırım anlaşmalarının sayısı bile 3200'ün üzerindedir) dolu olan bir dünyada, bu anlaşmanın farklılığı nedir ?

TPP, ABD ve Pasifik çerçevesinde 11 diğer ulusu kapsayan bir neo-liberal ticaret anlaşmasıdır: Kanada, Meksika, Avustralya, Vietnam, Şili, Japonya, Yeni Zelanda, Singapur, Brunei, Malezya ve Peru: Anlaşma, geniş bir yelpazede çeşitli konuları kapsayan, 30 bölüm, 6.000 sayfalık bir belgedir. Kapsadığı konuların - gümrük vergilerinin ve ithalat kotalarının azaltılması, fikri mülkiyet haklarının korunması, yatırımcı hakları ve işgücü düzenlemeleri gibi - çok azı ticaretle ilgilidir.

Ancak aslında, Ashley Smith'in Sosyalist Worker.org'da yazdığı gibi, bu anlaşmanın getirdiği hükümler “ABD sermayesinin çıkarına olan neo-liberal kurallar empoze edecektir.”

TPP, Asya pazarlarını yabancı yatırımlara açıp, çok uluslu şirketlerin işleri yurtdışında yaptırımlarına izin vererek, “ farklı ülkelerdeki işçileri birbirine düşürecek [ve] bir yarış içinde ücretleri aşağı çekecektir.”

Bu anlaşma metninin tekeller tarafından yazıldığı düşünüldüğünde, TPP'nin tekel yanlısı niteliği sürpriz olmuyor. Obama, bu anlaşmadan en çok zarar göreceği olan halkı eden temsil herhangi bir kuruluştan gelebilecek en ufak bir katkıyı bile engellemek için elinden gelen her şeyi yaparken, yönetim, anlaşmanın kotarılmasına ustaca yardımcı olmaları için çok uluslu şirketlerden 500'den fazla temsilciyi işin içine kattı. (.....)

Fakat ticaret anlaşması sadece ekonomiye ilişkin olmayıp, daha çok ABD'nin emperyal stratejisinin önemli bir parçasıdır. Çin'in bölgedeki artan etkisini sınırlamak, ABD hegemonyasını korumada bir öncelik haline gelmiştir.

Son yıllarda, ABD imparatorluğu, küresel ekonomik krizin ağırlığı ve Ortadoğu'daki başarısız askeri kampanyaların ağırlığı altında oldukça gerildi. Washington'un küresel gücüne meydan okumasıyla, başlıca emperyal rakibi olan Çin, giderek ABD'yi zorlar hale gelmiştir.

Brunei, Tayvan, Malezya, Filipinler ve Vietnam gibi bazı Asya ülkeleri ile Çin arasında Güney Çin Denizi'nde bir adalar kümesi üzerinde bölgesel anlaşmazlık, ABD ve Çin arasındaki çekişmenin parlama noktası haline gelmiştir. Çoğunda kimsenin yaşamadığı bu adaları kontrol eden güç, stratejik öneme sahip bir nakliye rotasını denetler. ABD, Çin'in adalar üzerindeki egemenlik iddiasını engellemek için siyasi nüfuzu ve askeri gücünü kullanmaktadır.

Gerilimin son tırmanması sırasında Pentagon, Çin'in hak iddia ettiği adalardan birinin yakınına birkaç askeri gemi gönderdi. Washington, gemile-

rin uluslararası sularda olduğunu öne sürerek bu provokatif hareketi haklı göstermeye çalıştı. Çin bu tür olaylara karşı uyarı yayınlamasına rağmen, ABD, Çin'in doğrudan bir askeri çatışma riski almayacağını bilmektedir.

Ekonomik cephede de, TPP önceliğe sahiptir. Obama yönetimi, Asya-Pasifik ülkelerinin birçoğunu tek bir neoliberal ticaret blokunda bir araya getirerek, Çin'in bölgedeki ekonomik büyümesini sınırlamayı ve bölgedeki etkisini en aza indirmeyi hedeflemektedir.

Bu nedenle amaç, tümüyle Çin'i kalıcı olarak ticaret blokundan dışlayıp, pastadan bir parça istiyorsa neo-liberal ekonomik politikalara uymaya zorlamak değildir. Örneğin, TPP, devlet işletmelerinin rolü ile ilgili kısıtlamalar getirmektedir. Çin ekonomisinin en önemli sektörlerinden birçoğu bu kategoriye girdiğinden, Çin devleti bu anlaşmanın ekonomik getirilerinden yarar sağlamak için, ekonomideki rolünü yeniden önemli ölçüde yapılandırmak zorunda kalacaktır.

Obama, TPP'nin jeostratejik amacıyla ilgili oldukça pervasızdır. Haziran ayında, bu konuda şunu söylemiştir: “ Bu tür anlaşmalar, küresel ekonominin kuralları Çin gibi ülkeler tarafından yazılmamasını güvence altına almaktadır. Bunlar, Amerika Birleşik Devletleri tarafından yazılıyor.”

Sosyal hizmetlerin özelleştirilmesi, gümrük vergilerinin azaltılması ve yabancı yatırım üzerindeki kısıtlamaların kaldırılması, ekonomik olduğu kadar aynı zamanda siyasal amaçlardır. Ashley Smith bu konuda şöyle yazıyor: “TPP, “uçak gemileri ve askeri üsler gibi, ABD emperyalizminin bir silahıdır.” (.....)

TPP de Kuzey Amerika Serbest Ticaret Anlaşması (NAFTA) benzeri daha önce yapılmış olan neo-liberal ticaret anlaşmalarında olduğu gibi, yurtdışında ucuz emeği daha kolay sömürmek, ücretleri düşürmek, işçi haklarını kısıtlamak, çevre, sağlık ve gıda güvenliği yönetmeliklerini baltalayacak koşullar içermektedir.

Başka bir deyişle, bu neoliberal ticaret anlaşması işçi sınıfından insanların yaşamlarını mahvederken çok uluslu şirketler şirketler için büyük kârlar getiren bir sağmal inek olacaktır.

Pasifik çerçevesinde yaşayan işçi ve köylüler hemen hemen kesinlikle en ağır bedeli ödeyeceklerdir. ABD'den gelen büyük ölçüde sübvans edilmiş tarımsal ürünlere uygulanacak indirimli gümrük vergileri, yerel mahsul üretimini yok edecek ve çiftçilerin ve köylülerin iş aramak için şehirlere göç etmelerine yol açacaktır. İşgücü fazlasının akını kentsel alanlarda ücretleri ve yaşam standartlarını alt seviyelere düşürecektir. En kötüsü de, insanların onlara en çok ihtiyaçları olacakları bir zamanda sosyal hizmetler kesilecektir.

Anlaşmanın en rahatsız edici yönlerinden biri ulusal egemenliğe doğrudan saldırmasıdır. NAFTA gibi, TPP esasen herhangi bir yerel veya federal yargı sisteminin dışında, bunlara paralel bir hukuk sistemi olarak

var olacak uluslararası tekeli mahkemelerini yaratacaktır. Sol-kanat yazar Jack Rasmus bunu Telesur'da yayınlanan bir makalesinde şöyle açıklıyor:

TPP genel de tekellere daha birçok haklar getiriyor. TPP altında tekeller, bu anlaşmayla çelişen mevzuat veya yönetmelikleri önlemek için hükümetleri dava edebilirler. ABD'de olduğu gibi dev ilaç şirketlerinin “ fiyat fiyat uygulamasına “ karşı bir şeyler mi yapmak istiyorsunuz? ... Unutun gitsin, TPP mahkemesinde görüşürüz.

TPP'ye aykırı herhangi mevzuat ve yönetmeliğin yasaklanması , bu tekeller tarafından aktedilmiş olan serbest ticaret anlaşmalarına uymuyor ise, demokrasi ve ulusal egemenliğin var olmaması anlamına gelmektedir.

Bu mahkemeler teknik olarak hükümet mevzuatını hükümsüz kılma yetkisine sahip olmamakla birlikte, finansal bedellerin olağanüstü yüksekliği nedeniyle, hükümetler tazminat ödemeyi göze alamayacak ve yasaları iptal etmek zorunda kalacaklardır. Bu, aslında anlaşmaya katılan 12 ülkede yaşamayla ilgili kararlar üzerinde bu mahkemelere fiilen veto hakkı vermektedir.

Çevreci aktivistler daha şimdiden, bu tür eylemler için halkın desteği ne kadar büyük olursa olsun, ülkelerin iklim değişikliği ile mücadele yeteneğini zayıflatacağına dikkat çekmişlerdir. Böyle, petrol çıkarmada kullanılan hidrolik kırma yöntemini yasaklayan ve katranlı kumdan elde edilen petrolün kullanımını sınırlandıran ya da yeşil enerji kaynaklarına yönelik politikalar vasıtasıyla çevreyi korumaya çalışan herhangi bir hükümet, kar kaybı için tazminat isteyen fosil yakıt şirketlerinin açtıkları davalarla karşı karşıya kalacaktır.

Karbon salınımlarıyla ilgili olarak öne çıkan çevreci örgüt 350.org'un politika direktörü Jason Kowalski, “Kısacası,” diyor, “ bu kurallar, ülke-

lerin, bilim adamlarının iklim kriziyle mücadele için yapabileceğimiz tek ve en önemli şey olan fosil yakıtların yer altında bırakılması” çaresini uygulama yeteneğini baltalamaktadır .”

Ve bunun olacağına tümüyle inanmamız için her türlü neden var. NAFTA anlaşmasının yürürlüğe girmesinden bu yana yirmi yıl içinde, şirketler defalarca çevreyle ilgili yönetmelikleri engellemek ya kararları bozmak için anlaşmadaki “yatırımcı hakları” hükümlerini kullandılar. Örneğin Kanada, bir ABD şirketi tarafından kâ kaybı nedeniyle dava edildikten sonra sağlık sorunlarına neden olan bir benzin katkı maddesi üzerindeki yasağı kaldırmak zorunda kaldı. (.....)

TPP'nin muhalifleri, ayrıca anlaşmanın fikri mülkiyet haklarını kapsayan bölümünden de endişe ediyorlar. Anlaşma, marka adına sahip ilaçlar için patent korumasını uzatarak, çok daha ucuz , ticari marka olarak tescil edilmemiş (jenerik) alternatif ilaçlara erişimi geciktirecektir. Buna ek olarak, daha önce hiçbir patent koruma yasasına sahip olmayan yoksul Asya ülkeleri artık yasal olarak bu yeni kuralları uygulamak zorunda kalacaklardır.

George Washington Üniversitesi profesörü Ruth Lopert'e göre, “ Anlaşmanın en fakir ülkesi olan Vietnam'da , 40,000 kadar insan, bu hükümlerin, [ilaçla] tedavi fiyatını arttırması sonucunda, AIDS'le mücadele ilaçlarını alamayacaklardır.”

Bu arada, Gelecek İçin Mücadele adlı internet savunma grubundan Evan Greer anlaşmanın J. Bölümünün, serbest konuşma özgürlüğünü ve bilgiye erişimi zayıflatacağını belirtiyor:

Bu hüküm de, İnternet Servis Sağlayıcıları'nın “telif hakkı polisleri” gibi davranmalarını gerektirecektir. (.....)

Kamboçya: Konfeksiyon İşçileri Polisle çatıştı

22 Aralık Salı günü Güneydoğu Kamboçya, Vietnam sınırındaki Svay Rieng'de Kamboçyalı konfeksiyon işçileri yetkililerle çatıştılar. Çatışma, asgari ücretin artması için bir haftadır süren protestolarda polisin yaklaşık 60 grevci işçiyi gözaltına alması ve kitleyi tazyikli su sıkarak dağıtmasının ardından bir gün sonra meydana geldi.

Bir saat süren çatışma, Svay Rieng'in Bavet ilçesindeki Manhattan ve Tai Seng özel ekonomik bölgelerindeki fabrikalarda çalışan bazı işçilerin ücret artışı ve 18 - 19 Aralık'ta tutuklanan dört kişinin serbest bırakılması talepleriyle, yeniden protestolara başlamasıyla patlak verdi.

Protestocuların, olay yerine gelen yetkililere taş ve şişe fırlatmaları sonucunda üç kişi yaralandı.

Alınan bilgiye göre, Kamboçya çalışma ve mesleki eğitim bakanı Ith Sam Heng ve Svay Rieng valisi, Cheang Om, protestolar karşısında çözümleri tartışmak üzere dört işçi sendikasının temsilcileri ile dört saatlik bir toplantı yaptılar.

Toplantıya katılanlar, bir açıklama yayınlarak, yasadışı grevin sona erdirilmesi ve işçilerin, işlerine geri dönerek, isteklerini seçecekleri temsilciler vasıtasıyla yetkililere iletmeleri çağrısında bulundular. Kamboçya İşçi Hareketi Birliği (CUMW) il temsilcisi Chea Oddom'a göre. Katılımcılar, vilayet mahkemesinden, Pazartesi günü Tai Seng Özel Ekonomik Bölgesi'ndeki bir fabrikada bir çatışma sırasında polise taş ve şişe atıklarını iddiasıyla gözaltına alınan 58 işçiyle birlikte, tutuklanan dört işçinin de serbest bırakılmasını talep ettiler.

The Phnom Penh Post gazetesinde yayınlanan bir rapora, grevci işçi sayısı, geçen hafta yaklaşık 30.000 iken, Pazartesi günü 8,000'e düştü.

Tutuklanan dört işçiden Van Vichet'in kardeşi Van Vichea Radio Free Asia (RFA)'nın Khmer Bürosuna, 18 Aralık günü kardeşiyle bir başka işçi olan Sok Kong'u fabrikadan çıkarken, protesto esnasında fabrika mülküne zarar verdikleri iddiasıyla sessizce tutukladığını anlattı.

"Onları hiçbir geçerli neden olmadan sessizce tutukladılar" dedi. "Bizi şirketlere zarar vermekle suçladılar fakat fabrikalar güvenlik kameraları aracılığıyla gerçekleri araştırdıklarında, bunu kanıtlayan hiçbir şey bulamadılar."

Onbinlerce işçinin protestosu Pazartesi tutuklanan 58 kişi, asgari ücretin, Ekim ayı başında hükümetin verdiği rakam olan 128 dolardan, sekiz dolar daha fazla, 148 dolar olması talebiyle 16 Aralık'tan beri bölgede grev yapan on binlerce protestocuya katılmışlardı.

Chea Oddom, "Yetkililerin konuyu çözmek için bir şey yapmadıklarını, onun yerine göstericileri tehdit ederek, onları dağıtmak için itfaiye araçlarıyla tazyikli su kullandıklarını" söyledi.

"Yetkililer tarafından alınan önlemler işçileri kızdırdı ve daha sonra yetkililere ve fabrikalara kaya parçaları, taş ve su şişeleri fırlatmaya başladılar." "Çatışmadan sonra, işçiler mitingden ayrılarak gittiler."

Svay Rieng vilayeti emniyet komiserliğinin Facebook sayfasındaki bir mesaja göre "bölgede çıkan

kargaşalıktan sonra, Manhattan ve Tai Seng özel ekonomik bölgelerinde çoğu kadın 58 işçi tutuklandı.

Mesajda, yetkililerin, "işçilerin sopa ve taşlarla fabrikaların camlarını kırmalarından sonra müdahale ettikleri" belirtildi.

"Yetkililer tarafından hadleri bildirildi ve bir anlaşma imzalamalı istendi; daha sonra aynı gün yaklaşık saat 18.00 serbest bırakıldılar."

Mesajda ayrıca Takeo eyalet komiseri General Keung Khon'un işçilerden işe dönmeleri istendiği ve onların da bunu kabul ettikleri ifade edilerek, "işçilerin, işe döneceklerine, kargaşalık ve şiddeti sona ereceklerine tekrar grev yapmayacaklarına dair söz verdikleri, işe geri dönmeyi gönüllü olarak kabul ettikleri" bildirildi.

Yetkililer ayrıca, işçilerden, daha oldukları gibi, Svay Rieng İl Ceza Mahkemesi önünde daha önce kararlaştırmış olan protesto gösterisini yapmayacaklarına ilişkin bir anlaşmayı da imzalamalarını istediler.

Pazartesi günü, Kamboçya Konfeksiyon Sanayicileri Derneği (GMAC) fabrika zarar görmüş ve Manhattan ve Tai Seng özel ekonomik bölgelerinde fabrikalara zarar veren ve 30.000'den fazla işçi için bir güvenlik tehdidi oluşturan "sendikalar ve işçiler arasındaki bazı aşırı grupların" eylemlerini kınayan bir bildiri yayınladı.

GMAC, yaptığı açıklamada, iki özel ekonomik bölgede konfeksiyon, ayakkabı, bisiklet, şemsiye, lamba ve diğer ürünleri üreten yaklaşık 45 fabrikanın hasar gördüğünü bildirdi ve hasar ve kayıpların büyümesini önlemek için tam zamanında müdahale eden hükümete teşekkür etti.

Kamboçya'da, Gap, Nike ve H & M gibi büyük global markalar için mal üreten 700'den fazla giyim ve ayakkabı fabrikasında yaklaşık 700.000 işçi çalışmaktadır.

Radio Free Asia, Khmer Bürosu,

Çin'de Grev Hareketi Büyüyor

Geçtiğimiz Kasım ayında, Çin'deki grev ve işçi eylemlerinin sayısı rekor kırdı.

Çin'in imalatının kalbinde devam eden durgunluk, fabrikalar kapanırken ve patronlar işçilerin maaşlarını ödemediği kaçarken, işçi eylemlerinde büyük artışa neden oldu.

Çin İşçi Bülteni, yayınladığı grev haritasında, eylemlerin genellikle zirveye ulaştığı Çin'in yeni yıl arifesine denk gelen Ocak ayını bile aşarak bu yılın en yüksek sayısı ile Kasım ayında 301 eylem yapıldığını bildirdi.

İşçilerineylemlerininasılodaklandığı yer, geçen ay diğer kentlerdeki grev sayısının 2 katını aşarak 56 grevin yaşandığı geleneksel imalat merkezi Guangdong.

Guangdong'daki grev ve eylemlerin sayısı son birkaç aya göre, Temmuz'da 23'e, Ekim'de 52'ye, Kasım'da ise 56'ya yükselerek 2 katından fazla bir artış gösterdi.

Guangdong'daki eylemlerin büyük çoğunluğu; kapanan, yeri değiştirilen ya da birleştirilen fabrikalar yüzünden maaşlarını alamayan işçilerin, ödenmemiş maaşlarını talep ettikleri imalat sektöründe gerçekleşti. Bu olayların çoğunda, patronlar ortadan kaybolduktan sonra işçiler tazminat talebiyle eylemlerini yerel hükümet binalarına yönelttiler.

Son 2 ayda Guangdong'daki 75 fabrika eyleminin neredeyse yarısında polis görevlendirildi. Bu olayların 9'unda ise tutuklamalar meydana geldi.

Ne var ki Çin'in bütününde, Kasım ayında grev haritasına kaydedilen 91 olayın 3'te 1'inden daha azı imalat sektöründe gerçekleşti. İnşaat sektörü, geçen ay tüm ülkeye yayılan 133 eylemle en aktif sektör oldu. Bütün inşaat işçilerinin protestoları ödenmeyen maaşlarla ilgiliydi.

Önceki Ekim ayına kıyasla, Kasım ayında maaşı ödenmemiş inşaat işçilerinin eylemleri 2 mislinden daha

fazla arttı. Bu durum, işçilerin gelecek Şubat'taki Çin Yeni Yılı'na hazırlık olarak maaşlarının ödenmesini talep etmeye başladıklarını gösteriyor.

Nakliye sektöründe temel olarak taksiciler tarafından düzenlenen, korsan bir araç çağırma (ride-hailing apps) uygulamasının yarattığı illegal rekabet ile ilgili eylemler, Kasım ayın-

daki eylemlerin toplam yüzde yedisini oluşturarak düşük düzeyde kaldı.

Buna karşın maden endüstrisinde, hemen hepsi kömür endüstrisinde süren gerileme ve yığınsal işten çıkarmalardan kaynaklı ödenmemiş maaşlarla ilgili eylemler geçen ay 15'i bularak artışını sürdürdü.

Röportaj Pilavdan Dönenin Kaşığı Kırılsın

İşbaşı: Kendinizi tanıtır mısınız ?

Hayri Bökü: Altmış iki yaşına gir-dim. On yedi yaşımdan beri sınıf müca-delesi içerisindeyim. İşçi sınıfının ezilen halkların, ötekileştirilen insanların, do-ğanın kurtuluşunun sosyalizmde oldu-ğuna inanıyorum.

İşbaşı: Ekoloji mücadelesinde kaç yıldan beri faaliyet yürütüyorsunuz ?

Hayri Bökü: Yaklaşık olarak on yıl-dan beri ekoloji mücadelesine aktif kat-lıyorum. Çaldağı'nda çıkarılmak istenen nikel madenine karşı mücadeleyle başla-dım. Turgutlu'da sosyalistler olarak daha derli toplu mücadele etmek için Turgutlu Toplumsal Dayanışma ve Kültür Merke-zini kurmuştuk. Dernek olarak sosyalist arkadaşlarla başlattık. O günden bu güne zengin deneyimler kazanarak yaklaşık olarak on yıl geçti. Söz ve Eylem dergisi mücadelenin içerisinde aktif katılımcı, hem örgütlenmede, hem de yayın organı sayesinde mücadeleyi Türkiye düzeyine duyurmak ve mücadeleyi yaygınlaştırmak için aktif bir şekilde çalışıyor. Çal-dağı'nda gelişen süreç sıcağı sıcağına önceleri Söz ve Eylem dergisinde, daha sonrada İşbaşı gazetesinde kamoyuna duyuruluyor. Söz ve Eylem'in Çalda-ğı'ndaki mücadelesi küçümsenemez. Mücadelenin başarısında Söz ve Eylem'in gayretleri çok fazladır. Bunları söylemeyi sosyalist sorumluluğum açı-sından gerekli görüyorum.

İşbaşı: Çaldağı süreci ve bunun Gör-des ile ilişkisini anlatır mısınız ?

Hayri Bökü: Çaldağı'nda ve Gör-des'te önemli ölçüde nikel cevheri var. Burjuvazinin ağzının suyunu acıtacak büyüklükte. Biliyorsunuz burjuvazinin en çok ağzının suyu işçileri görünce akar. Çünkü sömürsünün kaynağı olan artı değer üzerinden sermayesini büyütür. Ama gördük ki artık burjuvaziye, fabri-kadaki işçiyi sömürmek doyurmuyor ve doğaya da saldırmaya doğayı da yaşamı bitirmek pahasına sermayesine katmaya çalışıyor. Çaldağı'ndaki ve Gördes'teki nikel madeniyle ilgili yıllardan beri sü-ren mücadelenin sebebi budur. Turgut-lu'daki ve Gördes'teki ağırlıklı olarak köylülerin ve halkın birleşmemeleri ve birlikte mücadele etmemeleri için elle-rinden geleni yaptılar. Fakat oyunlarını tek tek bozup zor durumda bıraktık. Bir kaç etkili örnekle devam edelim. Made-ni alan şirket, madeni işletebilmesi için öncelikle ÇED hazırlayan kuruma ÇED (Çevre Etki Değerlendirme) hazırlatma zorunluluğu var. Ayrıca bu ÇED'i onay-latması gerekiyor. Halk bilinçli değilse, orada Komünistler yoksa iş kolay; varsa işi zor. İşte burada Komünistler olduğu için arabaları devamlı lastik patlatıyor. Onun için ilerleyemiyor; Çaldağı'ndaki ve Gördes'teki ÇED'i aynı firma hazır-lıyor. ENKON firması Çaldağı'ndaki ilk ÇED ile ilgili, nikel madeni çıkarmak için en uygun yöntem açık liç sistemi-dir diyor. Gördes'teki çıkarılacak yön-temle ilgili olarak da hazırlamış olduğu

ÇED'de tehlikeli bir yöntemdir diyerek Turgutluluları kandırmaya çalışıyor. Gördes'te de tersini söylüyor. İki ÇED' i hazırlayan firma da aynı, ENKON. Eğer Turgutlu'da inatçı sabırlı bir mücade-le olmasaydı, Turgutlu ve yaklaşık 120 km. alanda 10 milyona yakın insanın yaşamını karartacaklardı. Turgutlu'da açık liç sistemiyle nikel çıkaramayınca, Turgutlu'ların ve Gördes'lilerin kafasını karıştırma, ortak mücadeleyi kırmak için ENKON şirketi Gördes'te kapalı sistem-le nikel çıkarmayı gerekli gördü. İşin özü budur.

İşbaşı: Gördes ile ilgili Soma'da yaptığınız konuşmada neler söylediniz? Niye hakkınızda soruşturma açıldı ?

Hayri Bökü: Bunun tek sebebi var-dır. Yukarıda söylemeye çalıştım. Tur-gutlu ve Gördes'te öncelikli olarak köylüler ve halkın birlikte mücadele etmesinden korkuyorlar. Benim şahsım-da açılan dava zararı görülen insanlara korku vermek için açılan davadır. Avuç-larını yalarlar, bizim yüreğimizde korku yok. Olay nasıl gelişti size anlatayım. Gördes'teki madeni devasa bir tanker içerisinde 270 derece ısı ile çöktecek-leri dev tanker, Aliaga limanından Gör-des'e yavaş yavaş geçmesi için köprüler yollar yapılarak ilerledi. İşin ilginç tarafı doğa katili olan bu firmı Çin yaptı. Kı-saca şunu söylemeden geçemeyeceğim, yoksa içimde kalacak. Sınıf hareketi, şimdi de doğa hareketi, sözde sosyalist özde burjuva uygulamalardan çok çekti. Doğa katili otoklavı (devasa fırın) sözde Komünist partinin yönettiği Çin yollu-yor. Ortodoks Marksistlerin, Lenincile-rin çektiğini düdüklü tenceredeki tavuk çekmedi. Komünist olmak zoruşu ves-selam; insan ileri yaşlara ulaştıkça daha iyi anlıyor. Devam edelim; Turgutlu'da-ki nikel mücadelesini de, Gördes' teki nikel mücadelesini de yakından ilgilen-dirdiği için otoklavın Gördes'e sokul-maması ve yığınların aydınlanması için aktif görev aldım. Mücadele sırasında yaptığım konuşma şöyle: 4.6.2013 tarih-li konuşmamda şunları söylüyorum (İlk kurşun önemlidir bizim ilk kurşunumuzu buradan atmamız lazım. Buradan bu kurşun kuvvetli atılmazsa ilk başta yenilgiyi alırız, moral olarak çökeriz. Onun için şu andaki paneli çok anlamlı buluyorum, Gördes'teki mücadele hepimizi ilgilen-diren mücadele kesinlikle, kesinlikle ka-zanmak zorundayız. Gördes kaybederse ve otoklav elini kolunu sallayıp giderse buradaki madenciler kaybeder arkadaş-lar, buradaki Çiftçi-Sen deki arkadaşlar kaybeder, gençler kaybeder, yaşam kay-beder, hepimiz kaybederiz. Siz parça, parça bugüne kadar kapitalizme karşı mücadele yaptınız. Ben sizin hepinize saygı duyuyorum ama birleşemediniz, birleşemediğiniz için kaybediyorsunuz ve savaş da yaklaşıyor bunlar sizi kıra-cakla; o yerlerdeki masum insanlara sal-dıracaklar, sizi birbirinize kırdıracaklar. Doğa bizi birleştirdi. Doğa olmasaydı kırılıyorduk. Bugün Taksim'deki müca-

delenin özü budur. Bu anlamda bugün Gördes' teki mücadele buradaki insanla-rı hepimizin mücadelesidir. Kaybedersek hepimiz kaybederiz aynı Taksim'deki mücadele gibi. Bu konuşmamdan dola-yı yaklaşık üç yıl sonra Zorlu Holding'e bağlı Meta Nikel Kobalt Madencilik ve Tic. Aş. davacı oluyor. Soma savcılığın-da 5237 sayılı TCK 216/1 53 maddeleri gereği 'halkı kin ve düşmanlığa tahrik ve aşağılamadan' 1 ila 3 yıl arası cezalandı-rılmamı istiyorlar.

İşbaşı: 2013 yılında yapılan bu ko-nuşma 2016 yılında neden yargılanma gereği duyuldu? İlk duruşma 29 şubat 2016 günü Turgutlu'da başlayacak. Bu konuda ne diyorsunuz ?

Hayri Bökü: Gerek Çaldağı'ndaki nikel şirketi, gerekse Gördes'teki Zorlu Holding'e bağlı Meta Nikel zor durum-da. Yukarıda detaylı bir şekilde anlattı-ğım gibi yorulmadan yıllardan beri do-ğaya yapılacak zarar konusunda bilim insanlarıyla ,hukukçularla, halkla be-ra-ber yılmaz bir mücadele verdik. Artık halk eski halk değil; artık kandıramıyor-lar. Önceleri ekmek kapısı olarak gör-dükleri nikel işletmelerini ellerindeki ek-meği alacak, kanser yapacak, ciğerlerini sökecek çilehane olarak görüyorlar. Hele Çaldağı'nda kaçacak yerleri yok; zaman kazanmak için eski ÇED'i onun için ip-tal ettiler. Yeni ÇED'de ise daha baştan bilirkişiler bir çok konuda ortaklaşama-mış; eski ÇED'de sülfürik asit fabrika-sı için ÇED gerekli değil derken, bunu bakanlık da onaylamışken. Sülfürik asit fabrikası için ÇED gereklidir diyorlar. Bizim dediğimize geldiler; onun için 5 yıl sülfürik asit fabrikası kurmayacağız derken zaman kazanmaya çalışıyorlar. Ama nafile, enselerindeyiz. Gördes'te de sıkışıyorlar. Atıkları topladıkları asit ha-vuzlarındaki kaçaklar halkı rahatsız edi-yor. Gördes'te öfke yavaş, yavaş kabarı-yor. Davayı böyle bir zamanda açmaları tehlikeyi sezmelerindendir. Biliyorsunuz köpeklerde depremin gelişindeki ilk sesi duyan hayvanlardır. Onlar da uluyarak depremin gelişini bildirmeye çalışır-lar. Davanın açılması bende mutluluk ve neşe yarattı. Bir Komünist açısından bundan güzel müjde olabilir mi? Doğa için, halkımız için, bilim ve insanlık için yargılanmayı gülerek karşılarım; hoş geldi sefa geldi.

İşbaşı: Ekoloji mücadelesini nasıl değerlendiriyorsunuz. Önümüzde nasıl görevler duruyor?

Hayri Bökü: Ekoloji mücadelesini Dünya emperyalist kapitalist sistemine karşı mücadeleden ayrı düşünmüyorum. Emperyalist kapitalist sistem ağır bir kriz içerisinde. ABD artık hegemon bir güç değil; farklı farklı emperyalist bloklar var. Ayrıca emperyalistleri zorlayan em-peryalist eğilimleri olan ülkelerde pazar-da söz sahibi olmaya çalışıyorlar. Herkes hesabını yapıyor, pirince giderken evdeki bulgurdan olmak istemiyorlar. Bir yan-dan korkuyorlar, bir yandan da yapacak-larından geri kalmıyorlar. Kapitalizmin değişmeyen yasası bu bölgesel savaşlar üçüncü Dünya savaşını zorluyor. Doğayı da krizle birlikte değerlendirmek gereki-yor. Emperyalist kapitalist sistem geriye dönüş olmayan bir yöntemle doğayı ve insanlığı yıkıma götürüyor. Önceden ik-lim konferansı olur muydu? Emperyalist ülkeler iklim zirvesi için bir araya gelip doğayı bitirirsek kimi sömüreceğiz ? O zaman bizim de varlığımız biter diyerek sahtekarca doğayı koruma palavraları atıyorlar. Sermayenin doğaya acımasız-ca saldırısı bir yandan kapitalizme kar-şı mücadeleyi yığınsallaştırıyor, öfkeyi arttırıyor. Sosyalizme akacak olan öfkeli yığınların sayısı çığ gibi büyüyor.

İşbaşı: Komünistler ekolojik müca-dele karşısında ne yapmalılar görüşleri-niz nelerdir?

Hayri Bökü: Doğa mücadelesi ka-pitalizme karşı mücadelenin önemli bir alanı. Komünistler bölgelerindeki ekolo-ji mücadelelerine aktif bir şekilde katıl-malılar ve kavganın göbeğinde olmalılar, mücadeleyi yönetmelidirler. Komünist-lere yığınlarla bağ kurma konusunda geniş olanaklar açıyor madenler, Hesler, Resler, katı atık tesisleri, suyun ticarileş-mesi, GDO'lu yiyecekler, geleneksel to-humlar, nehirlerin kardeşliği vs. gibi bir çok alan yığınların rahatsız olduğu geniş kesimlerin ortaklaştığı eylem alanları oluyor. Yığınlar gücünü görüp burjuva-ziye geri adım attırıp, kazandıkları zafer-le mücadele etmenin önemine inanıyor. Komünist önderlik olmadığı halde, sınıf aktif destek vermediği halde ekolojik mücadele küçümsenemeyecek başarılar elde etti. Komünistler sayısal ve örgütsel gücünün küçüklüğüne bakmadan kavganın içinde olmalı. Liberallerin pansuman çözümlerine karşı Sosyalizmin propa-gandasını ve örgütlenmesini hedefleme-li. Kapitalizmin karşı seçeneğinin Sos-yalizm olduğunu, doğanın kurtuluşunun Sosyalizmden başka bir seçeneğin olma-dığını var gücüyle haykırmalıdır.